

ΥΠΟΜΝΗΜΑΤΑ

ΣΥΝΟΠΤΙΚΑ

1742

ΤΩΝ ΔΙΚΑΙΩΝ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΤΟΠΩΝ

- 1^{ον} Ἐπὶ τῶν ἐν Γουμανία Μοναστηρίων καὶ τῶν κτημάτων αὐτῶν.
- 2^{ον} Ἐπὶ τῶν ἐν Κάκυκασφ Μοναστηρίων καὶ τῶν κτημάτων αὐτῶν.
- 3^{ον} Ἐπὶ τῶν ἐν Βουλγαρία Σταυροπηγίων καὶ Ἐνοριακῶν Μοναστηρίων καὶ Ἑλληνικῶν Μητροπόλεων καὶ Ἐθνοτήτων.
- 4^{ον} Ἐπὶ τῶν ἐν Περσάρια Μοναστηρίων καὶ τῶν κτημάτων αὐτῶν.
- 5^{ον} Διαμαρτύρησις κατὰ τῆς Γουμανικῆς Κυβερνήσεως.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΣ

ΤΥΠΟΙΣ ΑΔΕΛΦΩΝ ΖΕΛΛΙΤΣ

1919

 SISMANOGLIO
MEGARÒ

ΥΠΟΜΝΗΜΑ

ΣΥΝΟΠΤΙΚΟΝ

ΤΩΝ ΔΙΚΑΙΩΝ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΤΟΠΩΝ

ΕΠΙ ΤΩΝ

ΕΝ ΡΟΥΜΑΝΙΑ, ΜΟΝΑΣΤΗΡΙΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΚΤΗΜΑΤΩΝ ΑΥΤΩΝ

SMANOGLIO
MEGARO

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΣ

ΤΥΠΟΙΣ ΑΔΕΛΦΩΝ ΖΕΛΛΙΤΣ

1919

SISMANOGLIO
MEGARO

PRODOTTO IN ITALIA

www.sismanoglio.com

EN 15103

ΥΠΟΜΝΗΜΑ ΣΥΝΟΠΤΙΚΟΝ

ΤΩΝ ΔΙΚΑΙΩΝ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΤΟΠΩΝ

ΕΠΙ ΤΩΝ

ΕΝ ΡΟΥΜΑΝΙΑΙ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΚΤΗΜΑΤΩΝ ΑΥΤΩΝ

*Πρὸς τὴν Ὑψηλὴν ἐν Παρισίοις Συνδιάσκεψιν τῶν
Συνεννοητικῶν Δυνάμεων περὶ εἰρήνης*

Εἰς Παρισίους.

Ἡ ἱερὰ τετρακτὺς τῶν ἐν Ἀνατολῇ Ὀρθοδόξων Πατριαρχείων Κωνσταντινουπόλεως, Ἀλεξανδρείας, Ἀντιοχείας καὶ Ἱερουσολύμων, ἡ ἱερὰ Ἀρχιεπισκοπὴ τοῦ ὄρους Σινᾶ, αἱ ἱερὰ Μοναὶ τοῦ ὄρους Ἄθω, ἡ Μεγάλῃ τοῦ Γένους Πατριαρχικὴ Σχολὴ καὶ τὰ Ρουμελιωτικὰ Μοναστήρια σημειούμενα κατωτέρω ἐν συνόλῳ ὑπὸ τὸν περιληπτικὸν καὶ καθιερωμένον τίτλον «Οἱ ἅγιοι τόποι, τὰ προσκυνημένα (ἀφιερωμένα) Μοναστήρια» «Les saints Lieux, les Couvents Dédiés» λαμβάνουσι τὴν τιμὴν νὰ ὑποβάλωσιν εἰς τὴν ὑψηλὴν ἐν Παρισίοις Συνδιάσκεψιν τῶν Συνεννοητικῶν Δυνάμεων περὶ εἰρήνης ἐπὶ τοῦ διεθνούς ζητήματος, περὶ οὗ Συνθῆκαι Διεθνεῖς καὶ Συνδιασκέψεις Πρέσβων καὶ Διεθνῆς Ἐπιτροπὴ ἠσχολήθησαν, τὴν κάτωθι ἔκθεσιν περὶ τῶν δικαίων αὐτῶν ἐπὶ τῶν ἐν Ρουμανίᾳ Μοναστηριακῶν κτημάτων αὐτῶν διαιροῦντες ταύτην εἰς δύο τμήματα τὸ μὲν Ἱστορικόν, τὸ δὲ Νομικόν, ὡς ἐξῆς.

ΤΜΗΜΑ Ι

Ἱστορικόν.

Μετὰ τὴν ἄλωσιν τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ τὴν πτῶσιν τῆς Βυζαντινῆς Αὐτοκρατορίας ἡ διὰ γνωστοὺς λόγους μεγίστη ἐλάττωσις τῶν ἀπομεινάντων κατοίκων αὐτῆς Χριστιανῶν καὶ ἡ ἀραίωσις τοῦ

πληθυσμοῦ αὐτῆς ἦσαν τοιαῦται καὶ ἡ πενία καὶ πτωχεία αὐτῶν ἦσαν τηλικαῦται, ὥστε ἠδυνάτουσαν νὰ συντηρήσωσι καὶ αὐτὰ τὰ ἱερώτατα καὶ πολυτιμώτατα Καθιδρύματα αὐτῶν, οἷα ἦσαν τὰ Πατριαρχεῖα αὐτῶν, ὁ Πανάγιος Τάφος καὶ τὰ λοιπὰ ἱερὰ Καθιδρύματα.

Πρὸς μερικὴν θεραπείαν τοῦλάχιστον τῆς τοιαύτης ἐλλεινοτάτης καταστάσεως ἐν μὲν Κωνσταντινουπόλει ἰδίως εὐσεβεῖς τινες Χριστιανοὶ ἴδρυσαν Ἀδελφότητα καὶ Σωματεῖα, ὅπως ἐπέλθοσιν ἀρωγοὶ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, παρόμοια ἰδρύματα ἐγένοντο καὶ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις, ἐν δὲ τῇ Βλαχίᾳ καὶ Μολδαβίᾳ, αἰτινες σήμερον ἀποτελοῦσι τὸ Ρουμανικὸν Βασίλειον, εὐσεβεῖς Χριστιανοὶ ἡγεμόνες καὶ ἰδιῶται ἀπὸ τοῦ 1529 μέχρι τοῦ 1776 ἀπεφάσισαν, χάριν, ὡς λέγεται αὐτολεξεί ἐν τοῖς σχετικοῖς ἀφιερωτηρίοις ἐγγράφοις καὶ κατὰ τὰς τότε ἐπικρατούσας μεγάλως θεωρίας, τῆς ψυχικῆς σωτηρίας αὐτῶν τε καὶ τῶν οἰκείων αὐτῶν ἢ πρὸς ἐξιλέωσιν τοῦ Θεοῦ διὰ τὰς ἁμαρτίας αὐτῶν ἢ πρὸς ἀναγραφὴν τῶν ὀνομάτων αὐτῶν ἐν τοῖς διπτύχοις εἰς αἰώνιον μνημόσυνον, καὶ ἴδρυσαν Μοναστήρια προκίσαντες ταῦτα μὲ πολλὰ ἀκίνητα προσοδοφόρα κτήματα καὶ κατέστησαν ἐκεῖνα παραρτήματα τῶν ἐν Ἀνατολῇ Ὀρθοδόξων Πατριαρχείων Κωνσταντινουπόλεως, Ἀλεξανδρείας, Ἀντιοχείας καὶ Ἱεροσολύμων, τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς τοῦ Σινᾶ, τοῦ ἁγίου Ὄρους, τῆς ἐν Φαναρίῳ Μεγάλῃς Πατριαρχικῆς Σχολῆς καὶ τινων Ρουμελιωτικῶν Μοναστηρίων ὑπὸ τὸν ρητῶς ἐν τοῖς ἀφιερωτηρίοις ἐγγράφοις αὐτῶν ἀναγραφόμενον ὄρον, ὅπως τὰ εἰσοδήματα τῶν Μοναστηρίων καὶ τῶν κτημάτων αὐτῶν μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν τῶν ἐξόδων στέλλονται ὡς βοήθεια πρὸς συντήρησιν, κατὰ τὸ δυνατόν, τῶν προμνησθέντων κυριάρχων Ἁγίων Τόπων. Πρὸς κατανόησιν τῆς σπουδαιότητος τῶν, ὡς ἄνω ἐρρέθη, ἰδρυθέντων Μοναστηρίων καὶ τῶν κτημάτων αὐτῶν θὰ καταθέσωμεν ἐν δέοντι τρεῖς πίνακας ὑπὸ τὰ στοιχεῖα Α, Β καὶ Γ δηλοῦντας δι' ἕκαστον τῶν Ἁγίων Τόπων χωριστὰ τὸν μὲν, τὸν ἀριθμὸν τῶν Μοναστηρίων μετὰ τῶν ὀνομάτων αὐτῶν καὶ τὸ ἔτος τῆς ἰδρύσεως ἐκάστου αὐτῶν, τὸν δέ, τὰς ἀκινήτους ἰδιοκτησίας αὐτῶν καὶ τὸν τρίτον, τὸ ποσὸν τῶν εἰσοδημάτων αὐτῶν ἐπὶ μίαν πενταετίαν ἀπὸ τοῦ 1863 μέχρι τοῦ 1868.

Ἡ διοίκησις καὶ διαχείρισις ἀπάντων τῶν προμνησθέντων Μοναστηρίων καὶ τῶν κτημάτων αὐτῶν ἐγίνοντο ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως αὐτῶν παρ' ἡγουμένων στελλομένων παρ' ἑκάστου Κυριάρχου τῶν Ἁγίων Τόπων μετὰ τῶν ἀπαιτουμένων κληρικῶν ὑπαλλήλων συμφώνως τοῖς ἰδιατέροις Κανονισμοῖς τῶν Μοναστηρίων καὶ τὰ περισσεύοντα τῶν εἰσοδημάτων αὐτῶν ἐστέλλοντο τακτικῶς εἰς τὸν Κυριάρχον Ἅγιον Τόπον.

Ἡ κατάστασις αὕτη ἐξηκολούθησεν ἀπροσκόπτως, συνεχῶς καὶ ἀδιακόπως ἄνευ τῆς ἐλαχίστης διαταραξέως ἐπ' ἀγαθῶ τῶν Ἁγίων Τόπων ἀπὸ τοῦ 1529 μέχρι τοῦ 1821 ἦτοι ἐπὶ τριακόσια ὄλα σχεδὸν ἔτη. Ἐνεκα τῆς τότε ἐκραγείσης ἑλληνικῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 1821 συνετεία συκοφαντιῶν κακοβούλων ὅτι δῆθεν τὰ εἰσοδήματα τῶν Μοναστηρίων θὰ ἐστελλόντο εἰς τοὺς ἐπαναστάτας, ἐξεδιώχθησαν δυνάμει Σουλτανικοῦ Χάττι Σερυφιῦν ἐκ τῆς Βλαχίας καὶ Μολδαβίας οἱ Γραικοὶ Ἡγούμενοι καὶ κληρικοὶ τῶν προμνησθέντων Μοναστηρίων τῶν Ἁγίων Τόπων καὶ ἡ διοικήσις καὶ διαχειρίσις αὐτῶν ἐγένετο παρὰ τῶν ἐγχωρίων Ἀρχῶν, ἀλλ' ἡ κατάστασις αὕτη διήρκεσε μόνον ἐπὶ ἕξ ἔτη.

Τῷ ὄντι τὸ 1827 συνετεία ἀναφορῶν τῶν ἐγχωρίων Βλαχῶν καὶ Μολδαβῶν πρὸς τὰς Βουλὰς αὐτῶν ἦτοι τὰ Διβάνια, δι' ὧν ἐβεβαίουν τὰ δίκαια τῆς ἰδιοκτησίας τῶν Ἁγίων Τόπων ἐπὶ τῶν Μοναστηρίων καὶ τῶν κτημάτων αὐτῶν, ἀνεκλήθησαν οἱ ἐκδιωχθέντες Γραικοὶ Ἡγούμενοι καὶ κληρικοὶ αὐτῶν καὶ ἐνεκατεστάθησαν εἰς τὰς θέσεις αὐτῶν, ἔλαβον δὲ καὶ τοὺς ἑπταετῆς λογαριασμοὺς τῆς διαχειρίσεως τῶν ἐγχωρίων Ἀρχῶν, ἐξηκολούθησαν δὲ νὰ διοικῶσι καὶ διαχειρίζωνται τὰ ἐμπιστευθέντα αὐτοῖς Μοναστήρια μετὰ τῶν κτημάτων αὐτῶν μετὰ τινῶν ἀσημάντων προστριβῶν καὶ ἀπαιτήσεων τῶν Ἡγεμόνων Βλαχίας καὶ Μολδαβίας ἀπὸ τοῦ 1827 μέχρι τοῦ 1863 ἐπὶ 26 ἔτη καὶ ἐν συνόλῳ ἀπὸ τοῦ 1527—1863 ἐπὶ 396 ἔτη ἦτοι ἐπὶ τέσσαρας σχεδὸν αἰῶνας.

Κατὰ τὸ τελευταῖον τοῦτο 1863 ἔτος ὁ Ἡγεμὼν Κούζας δι' ἀποφάσεως τοῦ ὑπουργικοῦ Συμβουλίου ἀπὸ 8 Ἀπριλίου 1863 κυρωθείσης δι' Ἡγεμονικοῦ Διατάγματος ἐδημεύθησαν τὰ Μοναστήρια τῶν Ἁγίων Τόπων μετὰ τῶν κτημάτων αὐτῶν, ἐκηρύχθησαν καὶ τὰ μὲν καὶ τὰ δὲ ἰδιοκτησία τοῦ Κράτους, οἱ Ἡγούμενοι καὶ κληρικοὶ αὐτῶν ἐπαύθησαν, ἐξεδιώχθησαν καὶ ἐφυλακίσθησαν, ἐθραύσθησαν βίβλ' καὶ ἐθρυμματίσθησαν τὰ ἐν τοῖς γραφεῖσι τῶν Μοναστηρίων ἐν Βουκουρεστίῳ σιδηρᾷ κιβώτια καὶ ἠρπάγησαν τὰ ἐν αὐτοῖς εὐρισκόμενα ἔγγραφα τῶν Μοναστηρίων ἦτοι Χρυσόβουλλα, τίτλοι ἰδιοκτησίας, Σουλτανικὰ Βεράτια, συμβόλαια ἀγοραπωλησιῶν, λογ/σμοὶ κτλ. κτλ. κτλ.

Αἱ ἀνήκουστοι καὶ παράνομοι αὗται πράξεις τῆς Κυβερνήσεως καὶ τοῦ Ἡγεμόνος τῶν Ἡνωμένων Ἡγεμονιῶν κατεκρίθησαν παρὰ πάντων ἐν τε τῇ Ἀνατολῇ καὶ ἐν τῇ Εὐρώπῃ καὶ παρὰ τῶν κυβερνήσεων αὐτῶν διὰ τῶν αὐστηροτάτων ἐκφράσεων, ἀλλὰ καὶ οἱ Ἅγιοι Τόποι διεμαρτυρήθησαν παντὶ τρόπῳ κατὰ τῶν τοιούτων παρανομοτατίων καὶ λησταρχικῶν πράξεων, οὕτω δ' ἐχαρακτήρισαν αὐτὰς καὶ αἱ δύο Κυβερνήσεις Ἀγγλίας καὶ Ρωσίας. Τῷ ὄντι ἡ μὲν Ἀγγλικὴ Κυβέρνησις διὰ

τηλεγραφήματος τοῦ πολλοῦ Ρουσελ, ὑπουργοῦ τῶν ἐξωτερικῶν αὐτῆς, ἀπὸ 10 Αὐγούστου 1863 πρὸς τὸν ἐν Κωνσταντινουπόλει Πρέσβυν αὐτῆς ἐτηλεγράφησε μεταξὺ ἄλλων τὰ ἐπόμενα : « *Εἰς τὴν Κυβέρνησιν τῆς Α. Μ. φαίνεται, ὅτι οἱ ἐκκλησιαστικοὶ τῶν προσκυνημένων Μοναστηρίων ἐληστεύθησαν αἰσχυρῶς* », ἡ δὲ Ρωσικὴ Κυβέρνησις διὰ τηλεγραφήματος τοῦ πρίγκηπος Γορτσακὼφ πρὸς τὸν ἐν Κωνσταντινουπόλει Πρέσβυν αὐτῆς ἀπὸ 19 Σεπτεμβρίου (1 Ὀκτωβρίου) 1863 ἐτηλεγράφησε μεταξὺ ἄλλων καὶ ταῦτα : « *Θεωροῦμεν, ὡς καὶ πρότερον, τὴν Ἀνατολικὴν Ἐκκλησίαν θῦμα ἀκατονομάστου ληστείας καὶ ἐμμένομεν, ὡς εἰς τὸ παρελθόν, εἰς τὰς ἀποφάσεις τῆς Παρισινής συνθήκης* ».

Ἀπέναντι τῆς τοιαύτης γενικῆς κατακραυγῆς, ἀποδοκιμασίας καὶ καταδίκης ἡ Κυβέρνησις τῶν Ἠνωμένων Ἡγεμονιῶν κατανοήσασα τὰς παρανομίας αὐτῆς καὶ θέλουσα κατησυχάσῃ τὴν Εὐρώπην ἔκαμε διαφόρους προτάσεις περὶ ἀποζημιώσεων, αἷς ἦν ἐτοίμη νὰ πληρώσῃ εἰς τοὺς Ἅγιους Τόπους ἐπὶ τῷ σκοπῷ νὰ κατησυχάσῃ τὴν κατ' αὐτῆς ἐγερωθεῖσαν κοινὴν γνώμην καὶ πρὸς παρέλκυσιν τῆς διαφορᾶς καὶ ματαίωσιν πάσης δικαίας λύσεως. Αἱ προτάσεις αὗται ἦσαν ἡ προσφορὰ δι' ὑπομνήματος 51,000,000 γρασιῶν ὀθωμανικῶν ὑπὸ διαφόρους ὄρους τῇ 10 Αὐγούστου 1863. Οἱ Ἅγιοι Τόποι δι' ἀνθυπομνήματος αὐτῶν ἀπὸ 25 Σεπτεμβρίου 1863 ἀπέρριψαν τὰς προτάσεις ταύτας καὶ ἐζήτησαν τὴν λύσιν τῆς διαφορᾶς διὰ διαιτησίας συμφδὰ τῷ XIII πρωτοκόλλῳ τῆς Συνδιασκέψεως τῶν Παρισίων.

Τῇ 9 Μαΐου 1864 συνήλθεν ἐν Κωνσταντινουπόλει ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ ὑπουργοῦ τῶν ἐξωτερικῶν τῆς Τουρκίας ἡ ὑπὸ τοῦ XIII Πρωτοκόλλου τῆς Συνδιασκέψεως τῶν Παρισίων τῆς 30 Ἰουλίου 1858 προβλεφθεῖσα Συνδιάσκεψις τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει ἀντιπροσώπων τῶν Μεγάλων Δυνάμεων πρὸς λύσιν τῆς διαφορᾶς ταύτης καὶ πρὸς εὐκολίαν τῆς ἐκτελέσεως τῆς ἐντολῆς διώρισε διεθνή ἐπιτροπὴν, ἣτις πολλὰς συνεκρότησε συνεδρίας κατὰ τὸ 1864 καὶ 1865. Κατὰ τὰς ἀρχὰς μάλιστα τοῦ 1865, λειτουργούσης ἔτι τῆς Διεθνούς Ἐπιτροπῆς, ὁ Κοῦζας δολίως πρὸς παρέλκυσιν τῆς διαφορᾶς καὶ λήθην αὐτῆς διὰ τοῦ χρόνου προσέφερεν εἰς τοὺς Ἅγιους Τόπους καὶ οὐχὶ πρὸς λύσιν τῆς διαφορᾶς γρ. 150,000,000. Ἄλλ' οἱ Ἅγιοι Τόποι τῇ 27 Αὐγούστου 1865 ἀπέκρουσαν καὶ τὴν δολίαν ταύτην προσφορὰν καὶ διεμαρτυρήθησαν καὶ κατὰ τῆς ἰδέας περὶ ἀπαλλοτριώσεως τῶν Μοναστηρίων καὶ τῶν κτημάτων αὐτῶν. Ἡ Διεθνὴς Ἐπιτροπὴ εἰργάσθη καὶ κατὰ τὸ 1866, ἀλλ' ἐν τῷ μεταξὺ

ἐκθρονηθέντος τοῦ Κούζα καὶ διορισθέντος νέου ἡγεμόνος, ἀνέβαλε τὰς συνεδρίας αὐτῆς ἐπ' ἀόριστον. Ἐκτοτε δὲν συνῆλθε πλέον.

Ἡ κατάστασις αὕτη διήρκεσε μέχρι τοῦ 1867, ὅτε, ἐκθρονηθέντος τοῦ ἡγεμόνος Κούζα, νέα ἐγένοντο διαβήματα παρὰ τῶν Ἁγίων Τόπων πρὸς τὸν ἡγεμόνα τῆς Ρουμανίας Κάρολον τὸν Α' περὶ λύσεως τῆς διαφορᾶς ταύτης κατ' εὐθείαν μεταξὺ τῆς Ρουμανίας καὶ τῶν Ἁγίων Τόπων, ἀλλ' ἀποτυχόντων καὶ τῶν διαβημάτων τούτων μέχρι τοῦ 1877, τὸ ζήτημα ἀνεκινήθη καὶ ἐν τῷ Συνεδρίῳ τοῦ Βερολίνου τοῦ 1878 καὶ ἐν τῷ XV Πρωτοκόλλῳ τῆς Συνθήκης τοῦ Βερολίνου κατόπιν συζητήσεων ἀπεφασίσθη ν' ἀναφερθῆ τὸ ζήτημα τῶν Μοναστηριακῶν κτημάτων τῶν Ἁγίων Τόπων εἰς τὴν μέριμναν τῶν μετεχουσῶν τοῦ Συνεδρίου Δυναμῶν πρὸς ἐξέτασιν καὶ λύσιν αὐτοῦ εἴτε ἐπὶ τῶν ἀρχαίων βάσεων αὐτοῦ εἴτε ἐπὶ νέων.

Ἐπειδὴ ὁμοῦς οὐδεμία τοιαύτη μέριμνα ἐγένετο, συμφυρὰ τῷ μνησθέντι Πρωτοκόλλῳ νέα ἐγένοντο διαβήματα τῶν Ἁγίων Τόπων περὶ ἀμέσου συνεννοήσεως ἀπὸ τοῦ 1879 μέχρι Φεβρουαρίου τοῦ 1880 καὶ κατόπιν ἀπὸ τοῦ Μαρτίου τοῦ 1880 μέχρι τέλους τοῦ αὐτοῦ ἔτους, ἀλλὰ καὶ ταῦτα, ὡς καὶ ἄλλα γενόμενα κατόπιν, ἐγένοντο ἀνωφελῶς.

Ἀπὸ τοῦ 1881 μέχρι τοῦ 1892 νέα ἐγένοντο, ἀλλ' ἀνωφελῶς, ἀπείρου πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς διατιθεῖσας ἐπανελήφθησαν δὲ καὶ νέα κατὰ τὰ ἔτη 1893, 1900 καὶ κατὰ τὸ ἔτος 1913, ἀλλὰ καὶ πάλιν εἰς μάτην.

Τοιοῦτο τρόπον τὸ ζήτημα τοῦτο μένει ἐκκρεμὲς πρὸς καταστροφὴν τῶν Ἁγίων Τόπων στερουμένων παρὰ πάντα νόμον ἀνθρώπινον καὶ θεῖον τῶν τε Μοναστηρίων καὶ τῶν ἀκινήτων αὐτῶν ἰδιοκτησιῶν, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ τῶν ἐτησίων εἰσοδημάτων αὐτῶν, ἅτινα καὶ μόνα ἑδεκαπλασιάσθησαν ἀπὸ τοῦ 1868 μέχρι τῆς σήμερον. Ἄν δὲ ληφθῆ ὑπ' ὄψιν, ὅτι κατὰ τὸ 1868 τὸ ἀκάθαρτον ἐτήσιον εἰσόδημα αὐτῶν ἐπὶ πενταετίαν κατὰ μέσον ὄρον ἀνήρχετο εἰς φρ. 8,350,209, τοῦτο μέχρι τῆς εἰσόδου Ρουμανίας εἰς τὸν παγκόσμιον πόλεμον καὶ μέχρι τῆς σήμερον ἐντόκως δὲν θὰ ἦτο κατώτερον τῶν φρ. 100,000,000. Καὶ τὸ ποσὸν τοῦτο ἐντόκως ζητοῦσιν οἱ Ἅγιοι Τόποι, πρὸς δὲ καὶ αὐτούσια τὰ Μοναστήρια μετὰ τῶν ἀκινήτων αὐτῶν ἰδιοκτησιῶν προερχομένων ἐξ ἀφιερώσεων ἢ νέων ἀγορῶν ἢ ἀνταλλαγῶν, καθόσον τὰ μὲν καὶ αἱ δὲ δὲν ἀπαλλοτριοῦνται, οὐδὲ δύνανται ν' ἀπαλλοτριωθῶσι, δὲν ὑπάρχει δὲ νομικὸς τις λόγος διὰ νὰ στερηθῶσιν οἱ Ἅγιοι Τόποι τῶν ἰδιοκτησιῶν αὐτῶν, ἀφοῦ κατὰ τοὺς ἱεροὺς κανόνας, οἵτινες διέπουν τὰ Μοναστήρια καὶ τὰ κτήματα αὐτῶν, ἀπαγορεύεται αὐστηρῶς πᾶσα ἀπαλλοτριώσις τῶν μὲν καὶ τῶν δὲ ἄλλως τε καὶ καθ' ὅλους τοὺς νόμους σύμπαντος τοῦ

κόσμον, οὐδείς δύναται νὰ στερηθῆ τῆς ἰδιοκτησίας του, ἂν δὲν ὑπάρχῃ νόμιμός τις λόγος ἀπαλλοτριώσεως, τοιοῦτος δὲ λόγος οὐδείς ὑπάρχει ἐπὶ τοῦ προκειμένου.

Τούτων οὕτως ἐχόντων, οἱ Ἅγιοι Τόποι ζητοῦσιν αὐτούσια τὰ Μοναστήρια καὶ τὰ κτήματα αὐτῶν καὶ τὰ καθυστερούμενα εἰσοδήματα ἀμφοτέρων ἐντόκως ἀπὸ τοῦ 1863 μέχρι οὗ λάβωσιν ὅλα τὰ δίκαια αὐτῶν.

ΤΜΗΜΑ ΙΙ

Νομικόν.

Τὰ δίκαια τῶν Ἁγίων Τόπων ἐπὶ τῶν ἐν Ρουμανίᾳ Μοναστηρίων καὶ τῶν κτημάτων αὐτῶν ἐδραζονται

1ον Ἐπὶ τῶν χρυσοβούλλων καὶ ἀφιερωτηρίων ἐγγράφων τῶν ἰδρυτῶν αὐτῶν καὶ ἐπὶ τίτλων ἰδιοκτησίας διὰ τὰ νέα ἀγορασθέντα ἢ ἀνταλλαγέντα.

Ἐν δέοντι θὰ καταθέσωμεν πᾶντα ὑπὸ τὸ στοιχεῖον Δ τῶν ἄ ἔχομεν χρυσοβούλλων καὶ ἄλλων τίτλων ἰδιοκτησίας καὶ ἐγγράφων, τὰ λοιπὰ φυλαττόμενα ἐν σιδηροῖς κιβωτίοις ἐν τοῖς γραφείοις τῶν Μοναστηρίων ἐν Βουκουρεστίῳ ἀφηρέθησαν ληστροικῶς διὰ βίας καὶ ρήξεως τῶν κιβωτίων παρὰ τῆς Ρουμανικῆς Κυβερνήσεως κατὰ τὸ 1863, ὡς ἐγράφη ἀνωτέρω. Ἰδὲ Etat général des possessions des Saints Lieux d'Orient destiné à la Commission Internationale, Septembre 1864, σελ. 2.

2ον Ἐπὶ διαφορῶν Σουλτανικῶν Βερατίων, ἔξ ὧν μνημονεύομεν δύο, τοῦ μὲν ἐκδοθέντος ἀρχᾶς Ζιλχιτζέ 1242 (1828), τοῦ δὲ ἀρχᾶς Ρεδζέπ 1252 (1842).

Ἐπισυνάψομεν ἐν δέοντι περίληψιν τούτων ὑπὸ τὸ στοιχεῖον Ε.

3ον Ἐπὶ ἀποσπασμάτων :

α) Τοῦ XIII Πρωτοκόλλου τῆς 30 Ἰουλίου 1858 τῆς ἐν Παρισίοις Συνδιασκέψεως συνελθούσης τὸ 1858 διὰ τὴν ἀναδιοργάνωσιν τῶν Παραδουναβείων Ἡγεμονιῶν.

β) Τοῦ Πρωτοκόλλου τῆς Συνδιασκέψεως τῶν Παρισίων τῆς 6 Σεπτεμβρίου 1859.

γ) Τηλεγραφήματος τῆς 10 Αὐγούστου 1863 τοῦ ὑπουργείου τῶν ἑξωτερικῶν τῆς Ἀγγλίας πρὸς τὸν ἐν Κων/πόλει Πρέσβην αὐτῆς.

δ) Τηλεγραφήματος ἀπὸ 19 Σεπτεμβρίου (1 Ὀκτωβρίου) 1863 τοῦ Πρίγκηπος Γορτσακῶφ πρὸς τὸν ἐν Κων/πόλει Πρέσβην τῆς Ρωσίας.

ε) καὶ στ) Πρωτοκόλλων τῆς Συνδιασκέψεως τῶν ἐν Κων/πόλει Πρέσβων τῶν Μ. Δυνάμεων ἀπὸ 14 καὶ 28 Μαΐου 1864.

ζ) Πρωτοκόλλου τῆς Διεθνούς Ἐπιτροπῆς ἐν τῇ XXXIX συνεδρίᾳ αὐτῆς.

η) Τοῦ XV Πρωτοκόλλου τοῦ Συνεδρίου τοῦ Βερολίνου τοῦ 1878.

θ) Ἐπιστολῆς τοῦ Ἡγεμόνος Καρόλου τοῦ Α' ἀπὸ 7 Νοεμβρίου 1879 πρὸς τὰ Πατριαρχεῖα καὶ

ι) Ἐγκυκλίον τῆς Ὑψ. Πύλης ἀπὸ 9/21 Αὐγούστου 1881.

Θὰ προσαγάγωμεν ἐν δέοντι τὰ ἀποσπάσματα ταῦτα ἐν ἀντιγράφῳ ὑπὸ τὸ στοιχεῖον ΣΤ'.

Ἄπαντα τὰ προμνησθέντα ἔγγραφα καὶ αἱ ὁμολογίαι αὐτῆς τῆς Ρουμανικῆς Κυβερνήσεως, ὅτι ἡ διοίκησις καὶ διαχείρισις τῶν Μοναστηρίων καὶ τῶν κτημάτων αὐτῶν ἀπὸ τοῦ 1529 ἀδιαλείπτως μέχρι τοῦ 1821, εἶτα ἀπὸ τοῦ 1827 μέχρι τοῦ 1863 ἦτοι ἐπὶ 334 ἔτη ἐγένετο, ἐκτὸς ἀσημάντων τινῶν προστριβῶν μὴ ἐπηρεαζουσῶν τὴν διοίκησιν καὶ διαχείρισιν τῶν Μοναστηρίων καὶ τῶν κτημάτων αὐτῶν, παρὰ τῶν Ἡγουμένων καὶ τῶν κληρικῶν αὐτῶν ἐκπροσωποῦντων τοὺς Κυριάρχους Ἁγίους Τόπους, ἅπαντα, λέγομεν, τὰ ἔγγραφα ταῦτα καὶ αἱ ὁμολογίαι τῆς Ρουμανικῆς Κυβερνήσεως καὶ αἱ τύψεις, στρεψοδικίαι, ἀναβολαί, παραιτήσεις καὶ ἀσθένειαι τῶν ἀντιπροσώπων αὐτῆς πρὸς ματαίωσιν τοῦ ἔργου τῆς λύσεως τῆς διαφορᾶς ταυτῆς ἀπὸ τοῦ 1863 μέχρι σήμερον ἐπὶ 56 ὅλα ἔτη, ὡς καὶ αἱ προσφοραὶ αὐτῆς αἱ δις ἐπαναληφθεῖσαι ἐκ γρ. 51,000,000 τὸ πρῶτον καὶ ἐκ γρ. 150,000,000 τὸ δεῦτερον ἀνασκευάζουσιν ἐν γένει πανηγυρικώτατα καὶ διὰ τρόπον ἀναμφισβητήτου ὅλας τὰς ἐνστάσεις αὐτῆς καὶ ἀποδεικνύουσι πασιφανέστατα τὰ δίκαια τῶν Ἁγίων Τόπων ἐπὶ τῶν προμνησθέντων Μοναστηρίων καὶ τῶν κτημάτων αὐτῶν, οὐχ ἦττον θέλομεν ἀνασκευάσει μίαν ἐκάστην τῶν ἐνστάσεων αὐτῆς καὶ ἰδιαιτέρως ὡς ἑξῆς :

I. Ὡς πρὸς τὴν ἐνστασιν νομιμοποιήσεως τῶν Ἁγίων Τόπων δηλαδὴ ὅτι οὗτοι δὲν εἶναι ἠθικὰ πρόσωπα ἀνεγνωρισμένα καὶ δὲν δύναται νὰ ἔχωσιν ἰδιοκτησίας παρατηροῦμεν ὅτι αὕτη εἶναι ἀβάσιμος, ἀπαράδεκτος καὶ ἀπορριπτέα καὶ μερικώτερον διὰ τοὺς ἑξῆς λόγους :

Iον Ἰδρυταὶ τῶν Μοναστηρίων καὶ τῶν κτημάτων αὐτῶν εἶναι ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον οἱ Ἡγεμόνες τῆς Μολδαβίας καὶ Βλαχίας ἦτοι τῶν τόπων, εἰς οὓς κεῖνται τὰ ἐπίδικα πράγματα, ἀλλ' αὐτοὶ ἦσαν καὶ οἱ νομοθέται τῶν χωρῶν αὐτῶν, οἱ ψηφίσαντες καὶ συντάξαντες τὰ χρυσόβουλλα, ἦτοι τοὺς νόμους τῆς ἰδρύσεως, ἄρα εἶναι ἀνεγνωρισμένα ὡς νομικὰ πρόσωπα αὐτῶν. Ἀλλὰ καὶ οἱ ἐπικυρίαρχοι τῆς Βλαχίας καὶ Μολδαβίας Σουλτάνοι ἀνεγνώρισαν τοὺς Ἁγίους Τόπους ὡς ἠθικὰ πρόσωπα διὰ τῶν Σουλτανικῶν Βερατίων αὐτῶν τῶν σχετικῶν πρὸς τοὺς Ἁγίους Τόπους καὶ τὰ Μοναστήρια καὶ κτήματα αὐτῶν καὶ ἰδίᾳ τῶν ἐκδοθέντων κατὰ τὰ

ἔτη 1828 καὶ 1842 καὶ προμνησθέντων ἐν τῷ ἱστορικῷ τῆς παρούσης ἐκθέσεως. Ἴδου δευτέρα ἀναγνώσεις αὐτῶν, νόμοι, τῶν Ἁγίων Τόπων ὡς ἠθικῶν προσώπων, καθόσον τὸ Βεράτιον τὸ Σουλτανικὸν εἶναι νόμος· ἄρα καὶ οἱ Ἡγεμόνες καὶ οἱ Σουλτάνοι συνέστησαν καὶ ἀνεγνώρισαν τοὺς Ἁγίους Τόπους ὡς ἠθικὰ πρόσωπα.

2ον Οἱ Ἁγιοὶ Τόποι διοικήσαντες καὶ διαχειρισθέντες τὰ Μοναστήρια καὶ τὰ κτήματα αὐτῶν ἀπὸ 1529 — 1863 ἐπὶ 394 ἔτη ἦτοί ἐπὶ τέσσαρας αἰῶνας συνεχῶς, ἀδιαλείπτως καὶ ἀπροσκόπτως, ἐγένοντο αὐτοδικαίως νομικὰ καὶ ἠθικὰ πρόσωπα διὰ τῆς μακροτάτης ταύτης χρήσεως.

3ον Ἡ Ρουμανικὴ Κυβέρνησις ἀνεγνώρισε τοὺς Ἁγίους Τόπους ὡς ἠθικὰ πρόσωπα α) διαπραγματενομένη μετ' αὐτῶν καὶ ἰδίᾳ τὸ πρῶτον ἀπὸ τοῦ 1823, ὅτε διώκησε ταῦτα διὰ λόγισμὸν τῶν ἀπὸ τοῦ 1821 μέχρι τοῦ 1827 καὶ ἔδωκεν εἰς αὐτοὺς λογισμὸν τῆς διαχειρίσεώς της καὶ τὰ περισσεύσαντα εἰσοδήματα τῶν Μοναστηρίων καὶ τῶν κτημάτων αὐτῶν καὶ κατόπιν μέχρι τοῦ 1863 καὶ διαχειρίζεται κατόπιν ἕκτοτε μέχρι τῆς σήμερον καὶ β) προσεγγεχούσα εἰς αὐτοὺς λόγῳ ἀποζημιώσεως διὰ τὴν λήστευσιν τῶν ἰδιοκτησιῶν αὐτῶν τὸ πρῶτον γρ. 51,000,000 καὶ τὸ δεύτερον γρ. 150,000,000 ἣ ὑποβληθεῖσα εἰς διαιτησίαν καὶ δικασθεῖσα ἐν Κων/πόλει κατὰ τὸ 1864 ὑπὸ τῆς Συνδιασκέψεως τῶν ἐν Κων/πόλει Πρέσβειων τῶν Μεγάλων Δυνάμεων ὡς διαιτητῶν καὶ ὑπὸ τῆς παρ' αὐτῶν διορισθείσης Διεθνούς Ἐπιτροπῆς ἀπὸ τοῦ Μαΐου 1864 μέχρι τῆς 10 Μαρτίου 1866.

4ον Αἱ Μεγάλαι Δυνάμεις τῆς Εὐρώπης μετὰ τῆς Τουρκίας ἀναμνησθεῖσαι εἰς τὴν λύσιν τοῦ ζητήματος τούτου τῶν Ἁγίων Τόπων μεταξὺ τούτων καὶ τῆς Ρουμανικῆς Κυβερνήσεως καὶ διαπραγματενθεῖσαι μετ' αὐτῶν περὶ τούτου κατὰ τὰ ἔτη 1858, 1863, 1864 — 1878 καὶ κατόπιν μέχρι τῆς σήμερον, ὡς ἐρρέθη ἄνωτέρω, κατέστησαν τὸ ζήτημα διεθνές καὶ ἀνεγνώρισαν τοὺς Ἁγίους Τόπους ὡς ἠθικὰ πρόσωπα.

II. Ὡς πρὸς τὰς ἐνστάσεις τόσον ἐκπτώσεως τῶν δικαιῶν τῶν Ἁγίων Τόπων καὶ τῆς ἀκρωτέρας τῶν χρυσοβούλλων, κτητορικῶν καὶ ἀφιερωτικῶν ἐγγράφων τῶν Μοναστηρίων καὶ τῶν κτημάτων αὐτῶν λόγῳ τῆς μὴ τηρήσεως τῶν ὄρων τῶν ἰδρυτῶν αὐτῶν, ὅσον καὶ παραγραφῆς σημειοῦμεν ὅτι καὶ αὕτη εἶναι ἀβάσιμος, ἀπαράδεκτος καὶ ἀπορριπτεὰ διὰ τοὺς ἐπομένους λόγους:

1ον Τὰ χρυσοβούλλα εἶναι νόμος τῆς Βλαχίας καὶ Μολδαβίας περὶ ἰδιωτικῶν συμφερόντων καὶ πραγμάτων, ὧν ἡ διάρκεια ὠρίσθη ρητῶς εἰς αἰῶνας τοὺς ἅπαντας καὶ κατὰ συνέλειαν ταῦτα εἶναι ἀθάνατα καὶ δὲν δύνανται νὰ μεταβληθῶσι.

2ον Οὐδεὶς ὄρος ὑπῆρχεν ἐν τοῖς ἐγγράφοις αὐτοῖς, ὅστις δὲν ἐτηρήθη καὶ ἀπόδειξις ὅτι ἡ Ρουμανικὴ Κυβέρνησις δὲν ἠδυνήθη νὰ ἀνεύρη τοιοῦτόν τινα ὄρον εἰς 71 ἐν ὄλῳ χρυσοβούλλα καὶ κτητορικὰ καὶ ἀφιερωτήρια ἔγγραφα, ἐνόμισε δὲ ὅτι ἀνεῦρε κατὰ φαντασίαν τοιούτους ὄρους μόνον ἐν δέκα καὶ τρισὶ (13) δῆθεν ἐγγράφοις μεταξὺ τῶν ὑπαρχόντων ἐν ὄλῳ ἑβδομηκοντα καὶ ἐνός (71). Ἀλλὰ καὶ ἂν ἐν τισιν αὐτῶν ὄρος τις ὑπῆρχεν, ὅστις δὲν ἐξετελέσθη, ἢ μὴ ἐκτέλεσις αὐτοῦ δὲν συνεπάγεται αὐτοδικαίως τὴν ἀκυρότητα τοῦ περιέχοντος αὐτὸν ἐγγράφου· ἢ τοιαύτη ἀξίωσις δὲν εἶναι σπουδαία καὶ πᾶσα ἄλλη παρατήρησις εἶναι περιττή.

3ον Τὰ δίκαια ταῦτα τῶν Ἁγίων Τόπων εἶναι ἀθάνατα καὶ οὐδέποτε παραγράφονται· ἄλλως τε ταῦτα πρὸ τῆς ἀναμίξεως τῶν Μ. Δυνάμεων τῆς Εὐρώπης εἰς τὸ ζήτημα τοῦτο ἦσαν ἰδιωτικά, ἀλλ' ἦσαν ἐξ ἐκείνων, ἅτινα ὡς τὰ ζητήματα τῶν δημοσίων ὁδῶν, πλατειῶν καὶ νεκροταφείων κτλ. οὐδέποτε παραγράφονται, ἀλλὰ μετὰ τὴν ἀνάμιξιν τῶν Μ. Δυνάμεων τὰ δίκαια ταῦτα τῶν Ἁγίων Τόπων μετεβλήθησαν εἰς διεθνή καὶ ὡς τοιαῦτα εἶναι ἀθάνατα καὶ αἰώνια καὶ ὡς τοιαῦτα οὐδέποτε παραγράφονται, ὅσοις δήποτε καὶ ἂν παρέλθῃ χρόνος. Σημειωτέον ὅτι ἐνταῦθα ὑπῆρχε τὸ ζήτημα τοῦτο αἰετῶς ἐν διαρκεῖ κινήσει καὶ ἐνεργείᾳ.

III. Ὡς πρὸς τὴν ἀξίωσιν τῆς Ρουμανικῆς Κυβερνήσεως ἵνα ἀναμηνύηται εἰς τὴν διοίκησιν καὶ διαχείρισιν τῶν Μοναστηρίων καὶ τῶν κτημάτων τῶν Ἁγίων Τόπων καὶ εἰς τὴν εἰσπραξιν καὶ διάθεσιν τῶν εἰσοδημάτων αὐτῶν καὶ ἵνα πωληθῶσι ταῦτα εἰς αὐτὴν καὶ αὕτη ν' ἀποζημιώσῃ τοὺς Ἁγίους Τόπους δηλοῦμεν ὅτι αὕτη εἶναι ἀβάσιμος, ἀπαράδεκτος καὶ ἀπορριπτέα διὰ τοὺς κάτωθι ἀναφερομένους λόγους.

1ον Ἡ ἀξίωσις αὕτη δὲν ἀναφέρεται ἐν τοῖς χρυσοβούλλοις καὶ κτητορικοῖς καὶ ἀφιερωτικοῖς ἐγγράφοις καὶ δὲν δύναται κατὰ συνέπειαν νὰ προταθῇ τώρα.

2ον Ἐπὶ τέσσαρας αἰῶνας ἀπὸ τοῦ 1529 μέχρι τοῦ 1863 ἡ Ρουμανικὴ Κυβέρνησις δὲν προέτεινε τοιαύτην ἀξίωσιν, τοῦναντίον μάλιστα ἐδήλωσεν, ὅτι δὲν ἀναμηνύεται εἰς τὴν διαχείρισιν τῶν Μοναστηρίων καὶ τῶν κτημάτων τῶν Ἁγίων Τόπων.

3ον Τὰ Μοναστήρια καὶ τὰ κτήματα αὐτῶν οὐδέποτε ἀπαλλοτριῶνται, ἀπαγορεύεται δὲ ρητῶς ἀπὸ τοὺς ἱεροῦς Κανόνας ἢ ἀπαλλοτριώσις αὐτῶν, δὲν ὑπάρχει δὲ καὶ νόμιμος τις λόγος διὰ ν' ἀπαλλοτριωθῶσιν, ἅρα ἐπιβάλλεται κατὰ τοὺς ἱεροῦς κανόνας καὶ τοὺς πολιτικούς νόμους ἵνα καὶ τὰ μὲν καὶ τὰ δὲ ἀποδοθῶσιν αὐτούσια εἰς τοὺς Ἁγίους Τόπους καὶ ν' ἀποζημιωθῶσιν οὗτοι χρηματικῶς μόνον διὰ τὰ καθυστερη-

θέντα ἀπὸ τοῦ 1863 μέχρι τῆς ἡμέρας τῆς ἀποδόσεώς των αὐτουσίως εἰσοδήματα αὐτῶν. Ἀμφότερα δὲ ταῦτα δέον νὰ γίνωσιν ἀμέσως καὶ κατ' εὐθείαν παρὰ τῆς Ὑψηλῆς Συνδιασκέψεως τῶν Συνεννοητικῶν Δυνάμεων περὶ εἰρήνης πρὸς λύσιν ὀριστικὴν τοῦ ζητήματος, καθ' ὅσον, γνωστῶν οὐσῶν τῶν παρελκυστικῶν διὰ τὸ ζήτημα τοῦτο διαθέσεων τῆς Ρουμανικῆς Κυβερνήσεως, θὰ παραταθῇ τὸ ζήτημα ἐπ' ἄπειρον, ὡς συνέβη ἀπὸ τοῦ 1863 μέχρι τῆς σήμερον ἤτοι ἐπὶ 56 ἔτη λόγῳ ἀμέσου δῆθεν καὶ κατ' εὐθείαν συνεννοήσεως τῶν διαφερομένων μερῶν, κατόπιν διὰ διαιτητῶν, διὰ Συνδιασκέψεων τῶν Πρέσβειων των Μ. Δυνάμεων τῆς Εὐρώπης καὶ διὰ Διεθνούς Ἐπιτροπῆς.

Ἡ ὀριστικὴ δὲ αὕτη λύσις τοῦ ζητήματος δέον νὰ γείνη πρὸς σωτηρίαν τῶν Ἁγίων Τόπων, οἵτινες στεροῦνται ἤδη παντὸς μέσου συντηρήσεώς κατόπιν τοῦ πενταετοῦς σχεδὸν κακαστραπτικωτάτου παγκοσμίου πολέμου καὶ τῶν συνεπειῶν αὐτοῦ.

Δι' ὅλους τοὺς λόγους τούτους καὶ ὅσους ἄλλους προσθέσομεν ἐν δέοντι καὶ ἀναφερόμενοι εἰς τοὺς προσαχθησομένους κατόπιν πίνακος ὑπὸ τὰ στοιχεῖα Α, Β, Γ, Δ, Ε καὶ ΣΤ καὶ εἰς τὰ ἄλλα ἐπισυναπτόμενα ἐπόμενα βιβλία.

1^{ον} Eclaircissements sur la question des Monastères Grecs dans les Principautés Danubiennes (Octobre 1858 in 4°).

2^{ον} Ἀπάντησις τῶν Ἀνατολικῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν τῶν Ἁγ. Τόπων εἰς τὸ ὑπόμνημα τῆς Ἡγεμονικῆς Κυβερνήσεως Βλαχίας καὶ Μολδαβίας περὶ τῶν Γραικικῶν Μοναστηρίων (ἐν Κων/πόλει 1863, in 4°).

3^{ον} La vérité sur la question des Couvents dédiés en Moldo-Valachie par un Moldave (Paris, Impr. Bonaventure et Ducessois 1863 in 8°).

4^{ον} Mémoire avec pièces justificatives, présenté à la Commission Internationale pour les Couvents dédiés par Mr G. Negri (Cons/ple 1er Juin 1865, in 4°).

5^{ον}) Supplément au Mémoire présenté le 1er Juin 1865, reproduction exacte de la 1re édition (Cons/ple, Impr. du journal «Byzantis», in 4°).

6^{ον} Réponse aux Mémoires du 14/26 Décembre 1864, du mois d'Avril et du 1er Juin 1865 et au Supplément à ce dernier mémoire présenté par Mr G. Negri délégué des Principautés Unies à la Commission Internationale pour les Couvents Dédiés par l'Archimandrite Germanos, délégué des Saints Lieux d'Orient (Octobre 1865, Constantinople, Impr. Centrale).

7ον Τὰ κατὰ τὸ δάνειον τοῦ Ἡγεμόνος Κούζα, τὸ ἔξ 150,000,000 φροσίων συνομολογηθὲν μετὰ τῆς Γενικῆς Ἑταιρίας πρὸς λύσιν τοῦ Μοναστηριακοῦ ζητήματος (ἐν Κωνσ/πόλει, τύποις «Βυζαντίδος», 1866, in 4°).

8ον Διαμαρτύρησις τῶν Ἁγίων Τόπων κατὰ τῆς πωλήσεως τῶν ἐν ταῖς Ἡνωμέναις Ἡγεμονίαις Βλαχίας καὶ Μολδαβίας κτημάτων αὐτῶν (ἐν Σεπτεμβρίῳ 1868, in 4°).

9ον Pièces et autres actes officiels concernant la question des Monastères dédiés (Cons/ple, Impr. de Castro. 1879, in 4°).

10ον Collection des documents diplomatiques et des pièces officielles concernant la question des Monastères dédiés en Roumanie 1858—1864 (Cons/ple 1880, Impr. Palamary, in 4°).

11ον Collection des documents diplomatiques et des pièces officielles concernant la question des Monastères dédiés en Roumanie 1864—1878 (Cons/ple, Impr. Palamary, in 4°, 1880).

12ον Ἱστορικὴ ἔκθεσις τοῦ Μοναστηριακοῦ ζητήματος, Résumé historique de la question des biens dédiés. Ἀδεία τοῦ ὑπουργείου τῆς Δημοσίας Ἐκπαιδεύσεως (ἐν Κων/πόλει, ἐκ τοῦ Πατριαρχικοῦ Τυπογραφείου 1880 in 8°).

13ον Ὑπόμνημα περὶ τῶν ἐν Ρουμανίᾳ Μοναστηρίων τῶν Ἁγίων Τόπων ὑπὸ Σπυρίδωνος Ἀντιόχου ἐν Ἀθήναις, ἐκ τοῦ Τυπογραφείου Εὐστρατίου, 1901 in 8°).

14ον Τὰ δίκαια τῶν ἐν Ρουμανίᾳ Μοναστηρίων τῶν Ἁγίων Τόπων κατὰ τὰ χρυσόβουλλα τῶν ἰδρυτῶν αὐτῶν, τὰ ὑψηλὰ Βεράτια (Χάτι Σερίφ), τὰ προαιώνια ἔθιμα ἀπὸ τοῦ ΙΣΤ' αἰῶνος, τὰς Διεθνεῖς Συνθήκας καὶ τὰ διπλωματικὰ ἔγγραφα ὑπὸ Μιλτ. Καραβοκροῦ πρώην προέδρου Δικηγορικοῦ Συλλόγου κτλ. ἐν Κων/πόλει, τύποις Ἀριστ. Ἀναστασιάδου καὶ Σας, 1913 in 4°.

παρακαλοῦμεν τὴν Ὑψηλὴν ἐν Παρισίοις Συνδιάσκεψιν τῶν Συνενοητικῶν Δυνάμεων περὶ εἰρήνης,

ἵνα εὐδοκήσῃ νὰ ὀρίσῃ ὅπως ἐπιστραφῶσιν εἰς τοὺς Ἁγίους Τόπους αὐτούσια ὅλα τὰ διεκδικούμενα Μοναστήρια τῶν Ἁγίων Τόπων ἐν Ρουμανίᾳ ἑβδομήκοντα καὶ ἓν (71) τὸν ἀριθμὸν καὶ αἱ ἀκίνητοι αὐτῶν ἰδιοκτησίαι συνφδὰ τῷ πίνακι ὑπὸ στοιχείον Β καὶ ὅπως ἐπιδικασθῶσιν εἰς τοὺς αὐτοὺς Ἁγίους Τόπους καὶ πληρωθῶσι τὰ καθυστερούμενα εἰσο-

δήματα τῶν Μοναστηρίων καὶ τῶν κτημάτων αὐτῶν ἀπὸ τοῦ 1863 μέχρι σήμερον ἐπὶ 56 ἔτη ἀνερχόμενα εἰς φρ. 100,000,000 καὶ ἀπὸ σήμερον μέχρι τῆς ἀποδόσεως τῶν Μοναστηρίων καὶ κτημάτων τῶν Ἁγίων Τόπων καὶ τῆς πληρωμῆς τῶν καθυστερουμένων εἰσοδημάτων ἐντόκως καθ' ἕκαστον λήξαν ἔτος μέχρις ἐξοφλήσεως λόγῳ τῶν γενομένων καὶ προμνησθεισῶν διαμαρτυρήσεων τῶν Ἁγίων Τόπων.

Πεποιθότες εἰς τὴν δικαιοσύνην τῆς ὑψηλῆς ταύτης Συνδιασκέψεως ἔχομεν τὴν τιμὴν νὰ ἡμεθα μεθ' ὑψίστης ἐκτιμήσεως

Ἐν Κωνσταντινουπόλει,

τῆ $\frac{23 \text{ Ἰανουαρίου}}{5 \text{ Φεβρουαρίου}}$ 1919.

ΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΤΟΠΩΝ

SISMANOOGGIO
MEGARO

Πρὸς τὴν Ὑψηλὴν ἐν Παρισίοις Συνδιάσκεψιν τῶν
Συνεννοητικῶν Κρατῶν τῆς εἰρήνης
κτλ. κτλ. κτλ.

Εἰς Παρισίους

Τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον ἐνεργοῦν καθηκόντως διὰ τὰς ἱερὰς Σταυροπηγιακὰς Μονὰς τοῦ ὄρους Ἄθω καὶ τῆς νήσου Πάτμου καὶ διὰ τὴν Ἀρχιεπισκοπὴν Κύπρου, τὸ Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων καὶ ἡ ἱερὰ Ἀρχιεπισκοπὴ τοῦ Σινᾶ ἐνεργοῦντα δι' ἑαυτὰ λαμβάνουσι τὴν τιμὴν, προκειμένου περὶ τῶν αἰωνοβίων δικαιωμάτων αὐτῶν ἐπὶ τῶν ἐν Γεωργίᾳ ἢ Ἰβηρίᾳ ἢ Καυκάσῳ κειμένων ἀφιερωμένων κτημάτων αὐτῶν καὶ γαιῶν καὶ περὶ ζητήματος διεθνούς διαταράττοντος τὴν ἡσυχίαν διαφόρων Ἐθνῶν, νὰ ὑποβάλλωσι τῇ ὑψηλῇ ταύτῃ Συνδιασκέψει τὴν περὶ τῶν δικαίων αὐτῶν ἐπομένην ἔκθεσιν.

Εἰς πολλῶ μεμακρυσμένους ἀπ' ἡμῶν χρόνους ἢ τῶν Ἁγίων Τόπων ἐν Τουρκίᾳ οἰκονομικὴ κατάστασις, ἔνεκα τῶν τότε δεινῶν τοπικῶν καὶ καιρικῶν περιστάσεων, ἦτο οἰκτρὰ, οἰκτροτάτη καὶ πολλοὶ ἐξ αὐτῶν δὲν ἠδύναντο νὰ συντηρηθῶσιν. Εὐτυχῶς εὐσεβεῖς Χριστιανοὶ δὲν ἔλειψαν νὰ σκεφθῶσι καὶ ἐνεργήσωσιν ὑπὲρ τῶν Ἁγίων Τόπων.

ὑπὸ τοιούτων ἐμφορούμενοι αἰσθημάτων εὐσεβεῖς τινες Χριστιανοὶ ἐν Καυκάσῳ θέλοντες νὰ ἐπέλθωσιν ἐπίκουροι εἰς τοὺς, οὓς ἀνωτέρω ἀνεφέρομεν Ἁγίους Τόπους, ἀπεφάσισαν καὶ ἀφιέρωσαν εἰς ἕκαστον αὐτῶν διάφορα κτήματα καὶ γαίας αὐτῶν κείμενα ἐν Καυκάσῳ καὶ ὥρισαν ἵνα μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν τῶν ἐξόδων διαχειρίσεως τὰ καθαρὰ εἰσοδήματα αὐτῶν διοικουμένων καὶ διαχειριζομένων ὑπὸ ἀντιπροσώπων στελλομένων ἐκεῖ παρ' ἑκάστου τῶν Ἁγίων Τόπων, εἰς ὃν ἀφιερῶθησαν, διαδιβάζωνται εἰς τὸ ὑπὲρ οὗ ἀφιερῶθησαν ἱερὸν Κεθίδρυμα, πρὸς ἀνακούφισιν τῆς δεινῆς αὐτῶν οἰκονομικῆς καταστάσεως κατὰ τὸ δυνατόν.

Κατάλογον ἀκριβῆ τῶν ἀφιερωμένων κτημάτων καὶ γαιῶν καὶ τὰ ἀφιερωτήρια ἔγγραφα αὐτῶν μὴ δυνάμενοι ν' ἀπαριθμή-

σωμεν ἤδη καὶ προσαγάγωμεν ἔνεκα διακοπῆς τῶν συγκοινωνιῶν καὶ τῆς κρατούσης μεγίστης ἀνωμαλίας ἐν Καυκάσῳ ἐπιφυλακτόμεθα νὰ καταθέσωμεν καὶ ταῦτα καὶ ἐκείνον ἐνώπιον τῆς εἰδικῆς ἐπὶ τῶν ἀνορθώσεων καὶ ἀποζημιώσεων Διεθνούς Ἐπιτροπῆς.

Ὁ σκοπός, δι' ὃν ἐγένοντο τὰ ἀφιερωτήρια ταῦτα ἐγγράφα, καὶ ἡ ἀνακούφισις τῆς δεινῆς οἰκονομικῆς καταστάσεως τῶν Ἁγίων Τόπων, ἐπραγματοποιοῦντο μέχρι τοῦ 1914.

Τῷ ὄντι μέχρι τότε ἡ ἀνενόχλητος κατοχή, νομῆ καὶ διαχείρισις τῶν κτημάτων αὐτῶν καὶ γαιῶν ἐπ' ἀγαθῶ τῶν Ἁγίων Τόπων, καθ' οὓς ἐρρέθη τρόπους ἀνωτέρω, ἐξηκολούθησαν. Ἐπελθόντος ὁμως τοῦ γνωστοῦ καταστρεπτικωτάτου παγκοσμίου πολέμου καὶ ἐπελθόντων χάους καὶ ἀποσυνθέσεως ἐν Ρωσσίᾳ καὶ ἐπεκταθέντων διὰ τοῦ μπολσεβικισμοῦ καὶ ἐν Καυκάσῳ, τὰ ἀφιερωμένα κτήματα καὶ αἱ γαῖαι τῶν Ἁγίων Τόπων κατελήφθησαν ὑπὸ τῶν ἐπαναστατικῶν Ἀρχῶν, αἵτινες ἐξεδίωξαν αὐτῶν καὶ τοὺς ἀντιπροσώπους τῶν Ἁγίων Τόπων καὶ νέμονται καὶ διαχειρίζονται ἐκεῖνοι, οὕτω δὲ οἱ Ἅγιοι Τόποι στεροῦνται ἔκτοτε καὶ τῶν κτημάτων καὶ τῶν γαιῶν αὐτῶν καὶ τῶν εἰσοδημάτων αὐτῶν πρὸς μεγίστην βλάβην καὶ ζημίαν αὐτῶν καὶ εὐρίσκονται ἐν δεινοτάτῃ οἰκονομικῇ καταστάσει.

Ἡ παράνομος ὁμως κατάληψις καὶ παρὰ τῶν ἐπαναστατικῶν Ἀρχῶν ἰδιοποίησις τῶν εἰς τοὺς Ἁγίους Τόπους ἀφιερωμένων κτημάτων καὶ γαιῶν ἀποτελοῦσα εἶδος δημεύσεως ἰδιωτικῆς περιουσίας καὶ δὴ τῶν ἱερῶν Καθιδρυμάτων τοῦ Χριστιανισμοῦ, ἔκτος τοῦ ὅτι εἶναι ἀξιοκατάκριτος καὶ παρανομωτάτη, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ γείνη ἀνεκτὴ καὶ διεθνῶς.

Οἱ προμνησθέντες Ἅγιοι Τόποι ἰδιοκτῆται τῶν περὶ ὧν ὁ λόγος δημευθέντων ληστρικῶς κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ Κ' αἰῶνος κτημάτων καὶ γαιῶν αὐτῶν καταγγέλλοντες τὴν παρανομωτάτην ταύτην πράξιν τῶν Ἀρχῶν Καυκάσου εἰς τὴν ὑψηλὴν ταύτην Συνδιάσκεψιν παρακαλοῦσιν Αὐτήν, ἐν ὀνόματι τῆς ἱερότητος τῆς ἰδιωτικῆς ἰδιοκτησίας καὶ τῶν προκηρυχθεισῶν ἀρχῶν τῆς διεθνούς δικαιοσύνης καὶ τῆς ἐλευθερίας τῶν λαῶν καὶ τῆς ἀπονομῆς δικαιοσύνης ἴσης εἰς ὅλους τοὺς λαοὺς καὶ τὰ ἱερά ἰδρύματα, ὅπως εὐδοκίση νὰ παραπέμψῃ ταύτην εἰς τὴν ἀρμοδίαν εἰδικὴν ἐπιτροπὴν

ἐπὶ τῷ σκοπῷ ν' ἀκυρωθῆ ἡ γενομένη δήμευσις τῶν κτημάτων καὶ γαιῶν τῶν Ἁγίων Τόπων ἐν Καυκάσῳ καὶ παραδοθῶσι τὰ δημευθέντα εἰς τοὺς ἰδιοκτίτας αὐτῶν ἀποζημιουμένους καὶ διὰ τὴν ἦν υπέστησαν στέρησιν τῶν εἰσοδημάτων αὐτῶν ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς παρανόμου καταλήψεως τῶν δημευθέντων κτημάτων καὶ γαιῶν μέχρι τῆς ἐπαναφορᾶς αὐτῶν εἰς τοὺς ἀληθῶς ἰδιοκτίτας αὐτῶν.

Ἡ παράκλησις αὐτῆ καὶ αἰτησις τῶν Ἁγίων Τόπων εἶναι νόμιμος καὶ τὰ δίκαια αὐτῶν ἐπὶ τῶν δημευθέντων κτημάτων καὶ γαιῶν αὐτῶν παρὰ πάντα νόμον θεῖον καὶ ἀνθρώπινον ἐν Καυκάσῳ οὐδέποτε ἠμφισβητήθησαν ἐδραζόμενα ἐπὶ τίτλων ἐπισήμων καὶ ἐπὶ κατοχῆς νομῆς καὶ διαχειρίσεως ἀπὸ ἀμνημονεύτων χρόνων.

Δι' ὅλους τούτους τοὺς λόγους καὶ ὅσους θέλομεν προσθέσει ἐν δέοντι

θαροῦντες εἰς τὰ φιλοδίκαια αἰσθήματα τῆς Ἑλληνικῆς ταύτης Συνδιασκέψεως καὶ εἰς τὰ δίκαια ἡμῶν ἔχομεν τὴν τιμὴν νὰ ἡμεθα μεθ' ὑψίστης ἐκτιμήσεως

*Ἐν Κωνσταντινουπόλει,
τῆ 25 Μαΐου 1919*

ΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΤΟΠΩΝ

ΥΠΟΜΝΗΜΑ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΥ

ΔΙ' ΕΑΥΤΟ ΚΑΙ ΤΑΣ ΕΝ ΒΟΥΛΓΑΡΙΑΙ
ΕΛΛΗΝΙΚΑΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΙΣ

ΕΠΙ ΤΩΝ ΔΙΚΑΙΩΝ ΑΥΤΩΝ

ΔΙΑ ΤΑ ΕΝ ΒΟΥΛΓΑΡΙΑ ΣΤΑΥΡΟΠΗΓΙΑ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙΑ ΚΑΙ ΛΟΙΠΑ ΜΕΤΑ ΤΩΝ ΚΟΙΝΟΤΙΚΩΝ
ΚΑΙ ΑΛΛΩΝ ΚΤΗΜΑΤΩΝ ΑΥΤΩΝ

*Πρὸς τὴν Ὑψηλὴν ἐν Παρισίοις Συνδιάσκεψιν τῶν
Συνεννοητικῶν Κρατῶν περὶ εἰρήνης*

κτλ.

κτλ.

κτλ.

Εἰς Παρισίους.

Τὸ ἐν Κων/πόλει Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον ἐνεργοῦν δι' ἑαυτὸ διὰ τὰ ἐν τῷ Βουλγαρικῷ βασιλείῳ κείμενα καὶ ἑαυτῷ ἀνήκοντα Σταυροπηγιακὰ Μοναστήρια καὶ ὡς ἐκπροσωποῦν τὰς ἐν τοῖς ὄριοις τοῦ αὐτοῦ Βασιλείου ὑπαρχούσας Ἑλληνικὰς Ὁρθοδόξους Μητροπόλεις καὶ τῷ κλίματι αὐτοῦ ὑπαγομένας Φιλίππουπόλεως, Βάρνης, Μεσημβρίας, Ἀγχιάλου, Σοξουαγαθουπόλεως, Μαρωνείας, Λητίσης καὶ Διδυμοτείχου καὶ τὰς Ἑλληνικὰς Ὁρθοδόξους Κοινότητας αὐτῶν μετὰ τῶν Μητροπολιτικῶν, Ἐνοριακῶν Ἐκκλησιῶν, Μονῶν καὶ τῶν οἰωνδῆποτε κτημάτων καὶ ἀγαθοεργῶν ἐκπαιδευτικῶν καθιδρυμάτων αὐτῶν λαμβάνει τὴν τιμὴν, προκειμένου περὶ τῶν αἰωνοβίων δικαίων αὐτοῦ ὑπὸ τὰς ἄνωθι ιδιότητας αὐτοῦ, νὰ ὑποβάλλῃ τῇ ὑψηλῇ ταύτῃ Συνδιασκέψει τὸ περὶ ἀπάντων τούτων ἀποτελούντων Διεθνὲς ζήτημα ὑπόμνημά του συνοψιζόμενον ὡς ἑξῆς:

Μέχρι τοῦ 1870 ἅπασα ἡ χώρα ἡ ἐντεῦθεν καὶ ἐκείθεν τοῦ Αἴμου κατοικεῖτο ἐν μὲν ταῖς πόλεσι ταῖς ἐντεῦθεν τοῦ Αἴμου ὑπὸ Ἑλλήνων

πολλῶν καὶ ἐλαχίστων Βουλγάρων, ἐν δὲ ταῖς πόλεσιν ἐκείθεν τοῦ Λίμου καὶ ἐν ἅπασι σχεδὸν τοῖς χωρίοις, ἐξαιρουμένων ἱκανῶν, ὑπὸ Βουλγάρων πολλῶν καὶ ὀλίγων Ἑλλήνων καὶ ὑπέκειτο ἐκκλησιαστικῶς ὡς ὀρθόδοξος εἰς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, κατὰ συνέπειαν εἰς τοῦτο ὑπήγοντο καὶ τὰ ἐν τῇ γῶρᾳ ταύτῃ Σταυροπηγιακὰ Μοναστήρια καὶ αἱ ὀρθόδοξοι Μητροπόλεις καὶ Κοινότητες.

Κατὰ τὸ 1870 ὅμως, ἅμα ἡ Ὑψηλὴ Πύλη πειθομένη ρωσικαῖς εἰσηγήσεσι σκοπούσαις νὰ ἐκσλαβίσωσιν ἅπασαν τὴν Ἀνατολήν, εἰ δυνατόν, καὶ νὰ ὑποτάξωσι τῷ Πανσλαβισμῷ καὶ τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον ἐξέδωκε Φερμάνιον ἀναγνωρίζον ἐναντίον τοῖς θείοις καὶ ἱεροῖς Κανόσι βουλγαρικὴν Ἐξαρχίαν καὶ ὑλοβάλλον ταύτῃ ὀρισμένας Ἐπαρχίας τῆς Εὐρωπαϊκῆς Τουρκίας ἐντεῦθεν καὶ ἐκείθεν τοῦ Λίμου καὶ καθηροῦν δύο Ὀρθοδόξους Ἀρχὰς ἐν τῇ αὐτῇ πόλει καὶ γῶρᾳ παρὰ τὴν θέλησιν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχεῖου καὶ τοὺς ἱεροὺς Κανόνας σχετικῶς πρὸς τὰ ὅρια, τὴν συγκροτήσιν καὶ τὰ ἐκκλησιαστικὰ δικαιώματα καὶ καθήκοντα τῆς λεγομένης Βουλγαρικῆς Ἐξαρχίας, ἀμέσως καὶ οἱ βουλγαρικοὶ πληθυσμοὶ ἤρχισαν νὰ κινῶνται κατὰ τὸν Ὀρθοδόξον Χριστιανῶν καὶ νὰ προβαίνωσι καὶ εἰς πράξεις καὶ ἐνεργείας ἐναντίον τῶν ἱερῶν Κανόνων ἕνεκα τούτων πάντων τῶν κινήματων καὶ τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ φυλετισμοῦ ἐν τῇ Ὀρθοδόξῃ Ἐκκλησίᾳ ἐδέησε μετὰ δύο ἔτη ἤτοι ἐν ἔτει 1872 νὰ συνέλθῃ Τοπικὴ Σύνοδος ἐν Κων/πόλει καὶ διὰ λόγους ἐκκλησιαστικῶν νὰ κηρύξῃ σχισματικὴν τὴν λεγομένην Βουλγαρικὴν Ἐξαρχίαν καὶ σχισματικῶς τοὺς ταύτην ἀναγνωρίζοντας Βουλγάρους ἐντεῦθεν καὶ ἐκείθεν τοῦ Λίμου, ἔμειναν δὲ πιστοὶ εἰς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, πλὴν τινῶν Μητροπόλεων ἀναγνωρισασῶν τὴν λεγομένην Βουλγαρικὴν Ἐξαρχίαν, πᾶσαι αἱ λοιπαὶ Μητροπόλεις, ἐν αἷς καὶ αἱ προσηθεῖσαι ὀκτὼ ἑλληνικαὶ Ὀρθόδοξοι Μητροπόλεις μετὰ τῶν σχετικῶν Ἑλληνικῶν Ὀρθοδόξων Κοινοτήτων καὶ τῶν πληθυσμῶν αὐτῶν, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ μεθ' ὅλων τῶν Κοινοτικῶν καὶ ἐνοριακῶν Ἐκκλησιῶν, Μονῶν, Σχολῶν καὶ οἰωνδῆποτε ἄλλων Καθιδρυμάτων αὐτῶν. Τοιούτῳ τρόπῳ καὶ οἱ Σχισματικοὶ Βούλγαροι περιορίσθησαν μόνον εἰς τὰς σχισματικὰς κηρυχθείσας ὀλίγας Βουλγαρικὰς Μητροπόλεις, Κοινότητας, Ἐκκλησίας, ἐνοριακὰς Μονὰς καὶ Σχολὰς αὐτῶν, ἐν ᾧ ὅλαι αἱ ἄλλαι Μητροπόλεις αἱ ἀναγνωρίσασαι τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον διετήρησαν ἅπαντα τὰ οἷα δήποτε ἐνοριακὰ, ἐκκλησιαστικά, ἐκπαιδευτικὰ καὶ ἀγαθοεργὰ Καθιδρύματα καὶ πράγματα αὐτῶν.

Ἡ περίοδος αὕτη ἢ μετὰ τὸ Σχίσμα εἶναι ὁ πρῶτος σταθμὸς τῶν ζητημάτων, περὶ ὧν ὁ λόγος καὶ ἡ παντελής καὶ πλήρης ἀναγνώρισις

των προαιωνίων δικαίων του Οικουμενικοῦ Πατριαρχείου ἐπὶ τῶν Σταυροπηγίων Μοναστηρίων καὶ ὀρθοδόξων ἑλληνικῶν Μητροπόλεων καὶ τοῦ πληρώματος αὐτῶν καὶ τῆς κινήτης καὶ ἀκινήτου περιουσίας αὐτῶν.

Ἡ κατάστασις αὕτη διήρκεσε καὶ μέχρι τοῦ 1878, ὅτε κατ' Ἀπρίλιον τοῦ ἔτους ἐκείνου ἐξερράγη ὁ Ρωσοτουρκικὸς πόλεμος, ὅστις ἔληξε διὰ τῆς συνθήκης τοῦ Ἁγίου Στεφάνου, ἣτις ὁμοῦς ἐτροποποιήθη τὰ μέγιστα διὰ τῆς ἀπὸ 13 Ἰουλίου 1878 γενομένης ἐν Βερολίνῳ συνθήκης. Ἀνάμει ταύτης ἐσχηματίσθησαν ἡ Βουλγαρικὴ Ἡγεμονεῖα καὶ ἡ Ἀνατολικὴ Ρωμιλία, ἀνεξάρτητοι, ἡ μὲν τῆς δέ, καὶ συνετάχθησαν ὁ θεμελιώδης νόμος ἐκείνης καὶ ὁ ὀργανικὸς νόμος ταύτης παρὰ τῆς ἐπὶ τούτῳ συνελθούσης ἐν Φιλίππουπόλει Διεθνοῦς Ἐπιτροπῆς· ἐν τῇ συνθήκῃ ταύτῃ ὑπάρχει καὶ τὸ 62 ἄρθρον, ὅπερ καθιεροῖ τὴν ἱερότητα καὶ προστασίαν τῶν Θρησκευτικῶν Κοινοτήτων καὶ τῆς κινήτης καὶ ἀκινήτου περιουσίας αὐτῶν ἐν Τουρκίᾳ, ἐν τῇ Βουλγαρικῇ Ἡγεμονείᾳ καὶ τῇ Ἀνατολικῇ Ρωμιλίᾳ. Ἀμφότεροι οἱ νόμοι ἐκεῖνοι ἀνεγνώρισαν τρεῖς θρησκευτικὰς Κοινοτήτας τὴν Ἑλληνικὴν, τὴν Τουρκικὴν καὶ τὴν Βουλγαρικὴν καὶ τὰς κάτωθι μνημονευομένας Ἑλληνικὰς Ὀρθοδόξους Μητροπόλεις καὶ Κοινοτήτας καὶ ἀμέσως ἀναγεγραφομένας ὡς ἑξῆς: Ἐν μὲν τῇ Βουλγαρικῇ Ἡγεμονείᾳ τὴν Ἑλληνικὴν Ὀρθοδόξον Μητρόπολιν Βάρνης μετὰ τῶν σχετικῶν Ὀρθοδόξων χωρίων τῶν κατοίκων καὶ τῶν ἐνοριακῶν ἐκκλησιῶν, Σχολῶν, Μονῶν καὶ τῶν οἰωνοδήποτε καθιδρυμάτων αὐτῶν, ἐν δὲ τῇ Ἀνατολικῇ Ρωμιλίᾳ τὰς ἑλληνικὰς Ὀρθοδόξους Μητροπόλεις Φιλίππουπόλεως, Μεσημβρίας, Ἀγχιάλου, Σοφρυαγαθουπόλεως μεθ' ὅλων τῶν σχετικῶν ἐκάστης αὐτῶν κατοίκων, Κοινοτήτων, ἐκκλησιῶν, Σχολῶν καὶ Μονῶν καὶ οἰωνοδήποτε ἄλλων καθιδρυμάτων αὐτῶν. Κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην ἐτέθησαν ἐπίσημος διακριτικὰ ὄρια μεταξὺ τῶν σχισματικῶν Βουλγάρων ἀφ' ἑνός, καὶ τῶν ὀρθοδόξων Ἑλλήνων ἀφ' ἑτέρου, καὶ καθιερώθησαν διεθνῶς μετὰ τὴν συνθήκην τῶν Παρισίων καὶ τὴν τοῦ Βερολίνου διὰ τοῦ Διεθνοῦς Ὀργανικοῦ Νόμου τῆς Ἀνατολικῆς Ρωμιλίας ὁ ἀπὸ αἰῶνων ὑπάρχων σεβασμὸς τῆς ἰδιοκτησίας τῶν Βουλγάρων καὶ Ἑλλήνων καὶ τὸ ἀπαρabiάστον αὐτῆς καὶ τὸ ἀναπαλλοτρίωτον τῆς περιουσίας τῶν ἀνεγνωρισμένων τριῶν θρησκευτικῶν Κοινοτήτων ἴτοι τῆς Ἑλληνικῆς, Τουρκικῆς καὶ Βουλγαρικῆς.

Ἡ νέα αὕτη κατάστασις ἐξηκολούθησε μέχρι τῆς 5 Σεπτεμβρίου 1885, ὅτε διὰ πρᾶξικολήματος τῆς Βουλγαρικῆς Ἡγεμονείας κατηργήθη ὁ Ὀργανικὸς Νόμος τῆς Ἀνατολικῆς Ρωμιλίας καὶ ἐκηρύχθη ἡ ἔνωσις ταύτης μετὰ τῆς Βουλγαρικῆς Ἡγεμονείας, ἀλλὰ καὶ μετὰ τὴν ἔνωσιν ταύτην πάλιν αἱ προμνηθεῖσαι ἑλληνικαὶ Ὀρθόδοξοι Μητροπόλεις καὶ

Κοινοτήτες μετά τῶν σχετικῶν ἑλληνικῶν πληθυσμῶν, Ἐκκλησιῶν, Μονῶν, Σχολῶν καί οἰωνδήποτε ἄλλων καθιδρυμάτων αὐτῶν καί μεθ' ὧν τῶν προνομίων αὐτῶν ὑφίσταντο καί ἐλειτούργουν μέχρι τοῦ 1906, ὅτε αἱ βουλγαρικαὶ Ἀρχαὶ διοργανώσασαι παρὰ ταῖς μνησθείσαις Μητροπόλεσιν ἀνθελληνικὰ κακοῦργα κινήματα ἐξεδίωξαν ἐξ αὐτῶν τοὺς Μητροπολίτας αὐτῶν, ἐκακοποίησαν αὐτοὺς μέχρι θανάτου, ὡς συνέβη μὲ τὸν ἀρχιερατικὸν Ἐπίτροπον τοῦ ἁγίου Φιλίππουπόλεως, ἐλειλάτησαν καί ἐδήρωσαν τὰς Μητροπόλεις καί τὰς Ἐκκλησίας, ἔδειραν καί ἐξυλοκόπησαν τοὺς Ἕλληνας Ὀρθοδόξους κατοίκους αὐτῶν, κατέλαβον βίᾳ τὰς Ἐκκλησίας, Μονὰς καί Σχολὰς αὐτῶν καί ἅπαντα τὰ οἷα δήποτε καθιδρύματα αὐτῶν, ἐφυλάκισαν καί ἐξώρισαν Ἀρχιερεῖς, ὡς τὸν Μητροπολίτην Ἀγχιάλου, ἐπυρπόλησαν τὴν πόλιν Ἀγχιάλου, ἐξεδίωξαν καί ἠνάγκασαν πλείστους Ἕλληνας Χριστιανούς Ὀρθοδόξους νὰ ἐκτοπισθῶσι καί μεταναστεύσωσιν εἰς τὴν Ἑλλάδα πρὸς σωτηρίαν τῶν καί ἕκαμιν ἀνεκδιήγητα πράγματα κατὰ παντός, ὅπερ ἦτο ἑλληνικὸν καί ὀρθόδοξον, ἔκτοτε δὲ οἱ Βούλγαροι νέμονται καί διαθέτουσι κατὰ τὸ δοκοῦν ἅπαντα τὰ ἀνήκοντα τῷ Οἰκουμενικῷ Πατριαρχεῖῳ Σταυροπηγίᾳ Μοναστήρια καί ταῖς ἑλληνικαῖς Ὀρθοδόξοις Μητροπόλεσι καί Κοινοτήσιν ἀνήκοντα ἐνοριακὰς Μονὰς, Ἐκκλησίας, Σχολὰς καί ἐν γένει κτήματα καί πράγματα αὐτῶν παρὰ πάντα νόμον θεῖον καί ἀνθρώπινον.

Τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον διεμαρτυρήθη δι' ὅλας τὰς βιαίως, παρανόμως, βανδαλικὰς καί βαρβαροτάτας πράξεις τῶν σχισματικῶν Βουλγάρων κατὰ τῆς ὀρθοδόξου ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας καί τῆς ἀνθρωπότητος ἐν γένει καί ἐξακολουθεῖ νὰ διεμαρτύρηται πάντοτε καί ἅπας δὲ ὁ πεπολιτισμένος κόσμος κατεδίδασκε καί ἀπέστρεψε τὸ πρόσωπον ἀπὸ τῶν τοιούτων κακουργημάτων.

Ἡ ἀφόρητος αὕτη κατάστασις ἐξηκολούθησε μέχρι τοῦ 1913, ὅτε συνετελείατο τοῦ 1ου καί 2ου Βαλκανικοῦ πολέμου καί τοῦ κατόπιν ἐπελθόντος παγκοσμίου πολέμου οἱ σχισματικοὶ Βούλγαροι ἐξεδίωξαν βίᾳ καί τοὺς Ἕλληνας Ὀρθοδόξους Μητροπολίτας Μαρωονείας, Λιδυμοτείχου καί Λητίσης καί τὸ ἑλληνικὸν ὀρθόδοξον πλῆρωμα αὐτῶν καί κατέλαβον βίᾳ καί τὰς Ἐκκλησίας, Μονὰς, Σχολὰς καί ὅλα τὰ οἷα δήποτε καθιδρύματα τῶν Μητροπόλεων καί Κοινοτήτων αὐτῶν καί ἔκτοτε νέμονται καί διαθέτουσι κατὰ τὸ δοκοῦν ἅπασαν τὴν κινήτην καί ἀκίνητον περιουσίαν αὐτῶν.

Τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον διεμαρτυρήθη καί αὐτίς κατὰ τῶν νέων τούτων βουλγαρικῶν κακουργημάτων καί ἅπας ὁ Χριστιανικὸς κόσμος μετέσχε τῆς διαμαρτυρίας ταύτης, ἤδη δὲ μετὰ τὸ τέλος τοῦ φρικτοτάτου

παγκοσμίου πολέμου διὰ τῆς νίκης τοῦ δικαίου κατὰ τῆς βίας τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον δραττέται τῆς θεόθεν δοθείσης αὐτῷ εὐκαιρίας τῆς συγκροτήσεως τῆς ὑψηλῆς ταύτης Συνελεύσεως, διὰ τὴν ζήτησιν καὶ ζητεῖ παρὰ ταύτης συνωδὰ τοῖς υἱεὶ ἐτ οἱβί παρὰ τοῦ μεγάλου εἰρηνοποιῦ καὶ προέδρου τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς κ. κ. Οὐίλσονος διακηρυχθεῖσι καὶ ἀποδεχθεῖσι παρὰ πάντων τῶν ἔθνων ὅροις αὐτονομίας καὶ αὐτοδιοικήσεως τῶν λαῶν καὶ ἀπονομῆς δικαιοσύνης εἰς αὐτοὺς ἐπὶ τῇ βίῳ τῶν ἱστορικῶν καὶ ἐθνολογικῶν αὐτῶν λόγων καὶ παραδόσεων καὶ παρακαλεῖ Αὐτὴν ἵνα ἀναγνωρίσῃ καὶ καταστήσῃ σεβαστὰ τὰ αἰωνόβια προμνησθέντα δίκαια αὐτοῦ ἐπὶ τῶν Σταυροπηγίων Μοναστηρίων καὶ τῶν ἑλληνικῶν Ὁρθοδόξων Μητροπόλεων καὶ Κοινοτήτων ἐπὶ πάντων τῶν οἰωνδήποτε κτημάτων αὐτῶν καὶ ἵνα ἐπαναφέρῃ τὸ πρὸ τῶν βανδαλικῶν πράξεων τῶν Βουλγάρων ὑπάρχον νόμιμον καθεστῶς διὰ τῆς ἀποδόσεως εἰς αὐτὸ τῶν Μοναστηρίων, Μητροπόλεων, Ἐκκλησιῶν, Σχολῶν καὶ Μονῶν αὐτοῦ καὶ τῶν οἰωνδήποτε καθιδρυμάτων αὐτῶν καὶ ἀνορθώσῃ καὶ τὰς ὑλικὰς καὶ ἠθικὰς ζημίας αὐτῶν.

Αἱ αἰτήσεις αὗται καὶ διεκδικήσεις τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ἐν περιλήψει περιορίζονται καὶ συνοψίζονται εἰς τὰ ἐπόμενα κεφάλαια.

I. Σταυροπήγια Μοναστήρια.

Οὕτω λέγονται κατὰ τοὺς θείους καὶ ἱεροὺς Κανόνας τὰ Μοναστήρια, ἅτινα ἀπὸ ἀμνημονεύτων χρόνων ἢ καὶ κατόπιν πρό τινος μακροῦ ἢ ὀλίγου χρόνου ἰδρύθησαν καὶ ἀφιερώθησαν εἰς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον ὑπὲρ αὐτοῦ δι' ἀφιερωθησῶν χρυσοβούλλων ἐγγράφων καὶ πατριαρχικῶν Σιγγιλλίων καὶ ἐξαρτῶνται καὶ διοικῶνται παρ' αὐτοῦ δι' ἀπεσταλμένων του ταῦτα πάντα εἶναι ἀναπαλλοτρίωτα εἰς τὸ διηνεκές. Τοιαῦτα ὑπάρχουσι πολλὰ ἐν τοῖς ὅροις τοῦ Βουλγαρικοῦ Βασιλείου ἐνδεικτικῶς μόνον μνημονεύομεν τῶν ἑξῆς :

α) Τοῦ Μπασκόβου ἐν τῇ ἑλληνικῇ Ὁρθοδόξῳ ἐπαρχίᾳ Φιλιππουπόλεως.

β) Τῆς ἁγίας Ἀναστασίας ἐν τῇ ἑλληνικῇ Ὁρθοδόξῳ ἐπαρχίᾳ Ἀγχιῶλον.

γ) Τοῦ ἁγίου Νικολάου ἐν τῇ τῆς ἐπαρχίας Μεσημβρίας.

δ) Τῆς Ρῶας ἐν τῇ βουλγαρικῇ ἐπαρχίᾳ Σαμακοβίου.

Ἐπιφυλασσόμεθα νὰ παρουσιάσωμεν πλήρη κατάλογον τῶν Σταυροπηγίων Μοναστηρίων καὶ τῆς κινητῆς καὶ ἀκινήτου πολιτίμου περιουσίας αὐτῶν καὶ λογισμὸν λεπτομερῆ τῶν ἀπαιτήσεων ἡμῶν εἰς τὴν ὀρισθησομένην εἰδικὴν ἐπιτροπὴν τῶν ἀνορθώσεων καὶ ἀποζημιώσεων ἡμῶν κατὰ τῆς Βουλγαρικῆς Κυβερνήσεως.

II. Ἑλληνικαὶ Ὀρθόδοξοι Μητροπόλεις καὶ Κοινότητες καὶ κτήματα αὐτῶν οἷα δήποτε.

Τοιαῦται Μητροπόλεις εἶναι, κατὰ τὴν ἐκκλησιαστικὴν τάξιν, αἱ τῆς Φιλίππουπόλεως, τοῦ Διδυμοτείχου, τῆς Μεσημβρίας, τῆς Ἀγχιᾶλου, τῆς Βάρνης, τῆς Μαρωνείας, τῆς Σωζουαγαθουπόλεως καὶ τῆς Λητίσης.

Καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὰς ἐν ἐκάστη αὐτῶν ὑπαρχούσας ἑλληνικὰς Ὀρθόδοξους Κοινότητας, Ἐκκλησίας, Μονὰς, Σχολὰς καὶ κοινοτικά ἀγαθοεργὰ καθιδρύματα ἀπὸ μακροτάτων χρόνων ἢ ἐσχάτως μόνον οἰκοδομηθέντα παρ' Ἑλλήνων καὶ σχετικῶς πρὸς τοὺς κατοίκους αὐτῶν ὄντας μόνον Ἑλληνας Ὀρθόδοξους ἐν ταῖς πλείσταις αὐτῶν καὶ μικτοὺς μόνον ἐν τισὶ πόλεσι καὶ χωρίοις, τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον θὰ προσαγάγῃ εἰς τὴν ὀρισθησομένην εἰδικὴν Ἐπιτροπὴν περὶ τῶν ζητημάτων τούτων πίνακα λεπτομερέστατον ὄλων τούτων καὶ λογ/σμὸν τῶν εἰσοδημάτων αὐτῶν καὶ τῶν ζημιῶν, αἵτινες προσεγένοντο αὐτῷ καὶ ταῖς προμνησθείσαις Μητροπόλεσιν, ὡς καὶ τῶν ἀπαιτήσεών του κατὰ τῆς Βουλγαρικῆς Κυβερνήσεως.

Οὕτως ἔχουσι τὰ πράγματα ἀπὸ ἱστορικῆς ἀπόψεως μετὰ τῆς ἐπισημοῦ ἀναγνώρισεως τῶν προμνησθέντων δικαίων τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχεῖου καὶ τῶν γνωστῶν ἑλληνικῶν Ὀρθόδοξων Μητροπόλεων καὶ Κοινοτήτων αὐτῶν παρ' ἀπασῶν τῶν Βουλγαρικῶν Κυβερνήσεων μέχρι τοῦ 1906, ἔξεταστῆν ἤδη τὰ αὐτὰ δίκαια καὶ ἀπὸ νομικῆς ἀπόψεως.

Τὰ περὶ ὧν ὁ λόγος προαιώνια δίκαια τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχεῖου καὶ τῶν γνωστῶν Μητροπόλεων καὶ Κοινοτήτων αὐτῶν ἐδραζονται ἐπὶ τῶν ἐπομένων λόγων :

Ὡς πρὸς τὰ Λευροσλήρια Μοναστήρια.

1ον Ἐπὶ τῶν ἰδρυτηρίων ἀφιερωτηρίων χρυσοβούλλων, Σιγγιλλίων Πατριαρχικῶν καὶ κτητορικῶν ἐγγράφων τῶν Σταυροπηγίων Μοναστηρίων, ἅτινα ἅπαντα μνημονεύονται ἐν τοῖς Πατριαρχικοῖς Κώδιξι καὶ χάριν παραδείγματος σημειοῦμεν τοὺς Πατριαρχικοὺς Κώδικας

	287	291
ὑπ' ἀριθ.	ΤΑΓ	ΦΛΒ
	333	532

Ἐν τοῖς Κώδιξι αὐτοῖς σημειοῦνται καὶ τὰ παρ' ἐκάστον τῶν Σταυροπηγίων Μοναστηρίων πληρωνόμενα εἰς τὸ Πατριαρχεῖον ἐτήσια

αὐτῶν, ἐνιαχοῦ δὲ καταχωροῦνται καὶ αἱ σφραγίδες αὐτῶν μετὰ τῶν χρονολογιῶν αὐτῶν π. χ. τῆς Μονῆς τοῦ Μπλασκόβου ἐν ἔτει 1798.

2ον Ἐπὶ τῶν θείων καὶ ἱερῶν Κανόνων διαγορευόντων ρητότατα τὸ αἰώνιον καὶ ἀναπαλλοτρίωτον τῆς ἰδιοκτησίας τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ἐπὶ τῶν Σταυροπηγίων Μοναστηρίων καὶ τῶν κτημάτων αὐτῶν.

3ον Ἐπὶ τῆς προαιωνίου καὶ ἀπὸ ἀμνημονεύτων χρόνων ἀναμρισηθιότητος, κυριότητος, κατοχῆς καὶ νομῆς τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ἐπὶ τῶν περὶ ὧν πρόκειται Σταυροπηγίων Μοναστηρίων μέχρι τῆς ἀρπαγῆς αὐτῶν διὰ βίας καὶ ἐγκληματικῶν πράξεων ἐσχάτως.

4ον Ἐπὶ τῶν συνθηκῶν, συμβάσεων καὶ διεθνῶν συμβιβασμῶν καὶ τῶν πολιτικῶν νόμων τῆς Τουρκίας, κυριάρχου τῆς Βουλγαρικῆς Ἡγεμονείας, τῆς Ἀνατολικῆς Ρωμυλίας καὶ τοῦ Βουλγαρικοῦ Βασιλείου μέχρι τοῦ 1909, οἵτινες νόμοι ἴσχουν καὶ ἰσχύουσιν, ἐφ' ὅσον δὲν ἐτρολοποιήθησαν νομίμως, συνφδὰ τοῖς ἄρθροις 11ῳ καὶ 20ῳ τοῦ Ὄργανικοῦ Νόμου τῆς Ἀνατολικῆς Ρωμυλίας. Ἀποσπάσματα τῶν μνημονευομένων νόμων παραθέτομεν ἐν τέλει τοῦ παρόντος ὑπομνήματος.

5ον Ἐπὶ τῶν διεθνῶν συνθηκῶν τῶν Παρισίων, τοῦ Βερολίνου (ἄρθρ. 18 καὶ 62) καὶ τῶν ἄρθρ. 22, 36, 335, 339, 341 καὶ 342 τοῦ Ὄργανικοῦ Νόμου τῆς Ἀνατολικῆς Ρωμυλίας ἅπασαι αὐταὶ αἱ διατάξεις καθιεροῦσι καὶ κηρύττουσι ρητότατα τὸ ἱερόν, ἀπαραβίαστον καὶ ἀναπαλλοτρίωτον τῆς κινητῆς καὶ ἀκινήτου περιουσίας τῶν Μοναστηρίων τῶν Χριστιανικῶν Κοινοτήτων, ἴσα καὶ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καὶ τῶν γνωστῶν Μητροπόλεων καὶ Κοινοτήτων αὐτῶν. Ἀποσπάσματα τῶν μνημονευομένων ἄρθρων παραθέτομεν ἐν τέλει, ὡς ἐρρέθη ἄνωτέρω.

6ον Ἐπὶ τῆς ἐπισήμου ἀναγνωρίσεως τῆς ἰδιοκτησίας τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ἐπὶ τῶν Σταυροπηγίων Μοναστηρίων καὶ τῶν οἰονδήποτε καὶ ὁσονδήποτε κτημάτων τῶν παρὰ τῶν διαφόρων Κυβερνήσεων τῆς Βουλγαρικῆς Ἡγεμονείας, τῆς Ἀνατολικῆς Ρωμυλίας καὶ τοῦ Βουλγαρικοῦ Βασιλείου τῶν κατόπιν σφετερισθεισῶν καὶ διαρλασασῶν βίᾳ καὶ ἐγκληματικῷ τῷ τρόπῳ τὰ Σταυροπήγια Μοναστήρια μετὰ τῶν παρακολουθημάτων αὐτῶν κατὰ διαφόρους καιροὺς μέχρι τοῦ 1909, ὅτε ἡ Βουλγαρικὴ Ἡγεμονεῖα ἀνεκηρύχθη εἰς Βασίλειον Βουλγαρικόν, ἀλλ' ἔκτοτε οἱ ἐπελθόντες πόλεμοι 1ος καὶ 2ος Βαλκανικὸς καὶ κατόπιν ὁ παγκόσμιος δὲν ἀφῆκε καιρὸν εἰς κανένα νὰ σκεφθῆ περὶ δικαίου καὶ δικαιοσύνης, ἀλλ' ἀμέσως ἀνεφάνησαν τὰ ζητήματα ταῦτα, ἅμα ἔληξεν ὁ τελευταῖος καταστρεπτικώτατος πόλεμος καὶ ἤρξατο ἡ ἰσχὺς τοῦ δικαίου καὶ

ή άπονομή τής δικαιοσύνης διὰ τής μελλούσης νά ύπογραφή συνθήκης ειρήνης.

7ον 'Επί τών παρὰ τοῦ πολλοῦ ιδεολόγου καί φιλανθρώπου, οὐ μὴν ἀλλά καί φιλοδικαίου κ. Οὐΐλσονος, προέδρου τών 'Ηνωμένων Πολιτειῶν τής Ἀμερικῆς ἀνακηρυχθεισῶν καί ἀποδεχθεισῶν παρ' ὄλων τῶν Κυβερνήσεων καί λαῶν προτάσεων περὶ άπονομῆς ἴσης δικαιοσύνης εἰς ὄλους τοὺς λαοὺς καί τὰ Κράτη ἀνεξαρτήτως τοῦ μεγάλου ἢ μικροῦ ἀριθμοῦ τῶν λαῶν καί τής μεγάλης ἢ μικρᾶς ἐκτάσεως τῶν Κρατῶν.

8ον 'Επί τής προαιωνίου ἀρχῆς τοῦ δικαίου ὅτι ἡ βία, ἡ άρπαγή καί τὸ ἔγκλημα δέν καταστρέφουσι τὸ δίκαιον, ὅπερ ἰσχύει πάντοτε καί ὑπάρχει ἀνέκαθεν κ' οὐδεὶς οἶδεν ἐξ ὅτου φάνη.

*Ὡς πρὸς τὰς Ἑλληνικὰς Ὀρθοδόξους Μητροπόλεις
καὶ Κοινότητας καὶ τὰ οἷα δῆλωσε κτήματα αὐτῶν.*

α) 'Επί τῶν κτητορικῶν αὐτῶν ἐγγράφων, ἅτινα ὁμοῦς διηρπάγησαν, ἔξηφανίσθησαν καί ἐκλάπησαν ὑπὸ τῶν σχισματικῶν Βουλγάρων, κατὰ τὰς διαφόρους ἐποχάς, καθ' ἃς κατέλαβον βία καί ἐγκληματικῶς τὰς ἑλληνικὰς Ὀρθοδόξους Μητροπόλεις καί τὴν κινήτην καί ἀκίνητον ἐκάστης αὐτῶν περιουσίαν.

β) 'Επί τής προαιωνίου καί ἀπὸ ἀμνημονεύτων χρόνων κυριότητος, κατοχῆς καί νομῆς παρὰ τῶν Ἑλλήνων τὸ γένος Ὀρθοδόξων ἐπὶ τῶν οἰωνδήποτε καί ὁσωνδήποτε Μητροπολιτικῶν καί Κοινοτικῶν κτημάτων καί γνωστῶν ἑλληνικῶν Ὀρθοδόξων Μητροπόλεων καί Κοινοτήτων μέχρι τής άρπαγῆς ἀπάντων βία παρὰ τῶν ἀποσπασθέντων Βουλγάρων.

γ) 'Επί τῶν ἀνωτέρω ὑπὸ τοὺς ἀραβικοὺς ἀριθμοὺς 4ον καί 5ον λόγων διαγορευόντων ὅτι οὐδεὶς στερεῖται τής ἰδιοκτησίας αὐτοῦ καί καθιερῶν τὸ ἱερόν καί ἀπαράβιαστον καί ἀναπαλλοτριώσιμον τής κινήτης καί ἀκινήτου περιουσίας τῶν ἑλληνικῶν Ὀρθοδόξων Μητροπόλεων καί τῶν ἑλληνικῶν Ὀρθοδόξων Κοινοτήτων αὐτῶν ἐπὶ τῶν οἰωνδήποτε καί ὁσωνδήποτε κινήτων πραγμάτων καί ἀκινήτων καθιδρυμάτων καί τούτων καί ἐκείνων.

δ) 'Επί τής ἐπισήμου ἀναγνωρίσεως τής ἰδιοκτησίας τῶν μνησθεισῶν ἑλληνικῶν Ὀρθοδόξων Μητροπόλεων καί Κοινοτήτων αὐτῶν ἐπὶ τῶν οἰωνδήποτε καί ὁσωνδήποτε κτημάτων, πραγμάτων καί καθιδρυμάτων αὐτῶν παρὰ τῶν διαφόρων μέχρι τοῦ 1906 διαφόρων Βουλγαρικῶν

Κυβερνήσεων ὑπὸ διάφορα ὀνόματα τῶν κατόπιν σφετερισθεισῶν βία καὶ ἐγκληματικῶς τὰς γνωστὰς ἑλληνικὰς Ὀρθοδόξους Μητροπόλεις καὶ Κοινοτήτας μετὰ τῶν παρακολουθημάτων αὐτῶν κατὰ διαφόρους καιροὺς μέχρι τοῦ 1909 καὶ λοιπά, ὡς ἐρρέθη ἀνωτέρω ὑπ' ἀριθ. 6ον καὶ

ε) Ἐπὶ τῶν ἀνωτέρω ὑπὸ τοὺς ἀριθ. 7ον καὶ 8ον ἐκτεθέντων λόγων ἀπονομῆς δικαιοσύνης εἰς ὅλους τοὺς λαοὺς καὶ θρησκευτικὰς καὶ λαϊκὰς Κοινοτήτας καὶ καταργήσεως τῆς βίας ἐπὶ τοῦ δικαίου.

Τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον ἐπιφυλάσσει τὰ παρουσιάσει πλήρη κατάλογον τῆς διαρπαγείσης καὶ σφετερισθείσης πολυτίμου κινητῆς καὶ ἀκινήτου περιουσίας τῶν γνωστῶν ἑλληνικῶν Ὀρθοδόξων Μητροπόλεων καὶ Κοινοτήτων καὶ λεπτομερῆ λογ/σμὸν τῶν ἀπαιτήσεων αὐτῶν εἰς τὴν ὀρισθησομένην εἰδικὴν Ἐπιτροπὴν τῶν ἀνορθώσεων καὶ ἀποζημιώσεων αὐτῶν κατὰ τῆς Βουλγαρικῆς Κυβερνήσεως.

Δι' ὅλους τοὺς λόγους τούτους καὶ ὅσους ἄλλους προσθέσει τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον ἐν δέοντι

παρακαλοῦμεν τὴν Ὑψηλὴν ταύτην Συνδιάσκεψιν ἵνα εὐδοκήσῃ νὰ ὀρίσῃ ὅπως ἐπιστραφῶσιν εἰς μὲν τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον αὐτούσια ὅλα τὰ διεκδικούμενα Σταυροπηγία Μοναστήρια ἐν τῷ Βουλγαρικῷ Βασιλείῳ συνφδὰ τῷ ἐπισυναφθησομένῳ Πίνακι ἐν δέοντι καὶ ὅπως ἐπιδικασθῶσιν αὐτῷ παρὰ τῆς εἰδικῆς Ἐπιτροπῆς καὶ πληρωθῶσι παρὰ τῆς Βουλγαρικῆς Κυβερνήσεως τὰ καθυστερούμενα εἰσοδήματα καὶ ἐτήσια τῶν Σταυροπηγιῶν Μοναστηρίων καὶ κτημάτων ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς ἀρπαγῆς αὐτῶν μέχρι τῆς σήμερον ἀνερχόμενα ἐπὶ 50 ἔτη εἰς Λ. Τ. 1,000,000 καὶ ἀπὸ τῆς σήμερον μέχρι τῆς ἀποδόσεως τῶν Σταυροπηγιῶν Μοναστηρίων καὶ τῶν κτημάτων αὐτοῦ καὶ τῆς πληρωμῆς τῶν καθυστερουμένων εἰσοδημάτων ἐντόκως καθ' ἕκαστον λήξαν ἔτος λόγῳ τῶν γενομένων διαμαρτυρήσεων καὶ θέσεως εἰς ὑπερημερίαν μέχρις ἐξοφλήσεως ὀλοσχερῶς.

εἰς ἐκάστην δὲ τῶν προμνησθεισῶν Ὀρθοδόξων Ἑλληνικῶν Μητροπόλεων καὶ Κοινοτήτων αὐτούσια μὲν τὰ ὅσα δήποτε καὶ οἷα δήποτε νοσηφθέντα πράγματα, κτήματα καὶ καθιδρύματα αὐτῶν ἐν τῷ Βουλγαρικῷ Βασιλείῳ συνφδὰ τῷ ἐπισυναφθησομένῳ Πίνακι ἐν δέοντι καὶ ὅπως ἐπιδικασθῶσιν ἐκάστη αὐτῶν παρὰ τῆς εἰδικῆς Ἐπιτροπῆς καὶ πληρωθῶσι παρὰ τῆς Βουλγαρικῆς Κυβερνήσεως τὰ καθυστερούμενα εἰσοδήματα ἐκάστης αὐτῶν ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς ἀρπαγῆς αὐτῶν ἀνερχόμενα εἰς Λ. Τ. 2,000,000 καὶ ἀπὸ τῆς σήμερον μέχρι τῆς ἀποδόσεως τῶν ἀνηκόντων πραγμάτων καὶ κτημάτων ἐκάστης αὐτῶν καὶ τῆς πληρωμῆς τῶν

είσοδημάτων ἐντόκως καθ' ἕκαστον λήξαν ἔτος λόγῳ τῶν γενομένων διαμαρτυρήσεων καὶ θέσεως εἰς ὑπερημερίαν μέχρις ἐξουλήσεως ὀλοσχεροῦς.

Τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον πεποιθὸς εἰς τὴν δικαιοσύνην τῆς Ὑψηλῆς ταύτης Συνδιασκέψεως περὶ εἰρήνης ἔχει τὴν τιμὴν νὰ ἴηται μετὰ τῆς προσηκούσης ἐκτιμήσεως.

Ἐν Κωνσταντινουπόλει,

τῆ 21ῃ Ἀπριλίου 1919.

ΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΤΟΠΩΝ

Ἴδόν τὰ σχετικά ἄρθρα, εἰς ἃ γίνεται ἡ παραπομπή, τοῦ Ὄργανικοῦ Νομοῦ τῆς Ἀνατολικῆς Ρωμυλίας.

Ἄρθρ. 11. — Οἱ νόμοι τῆς Ἀυτοκρατορίας, οἱ μὴ ἀντικείμενοι εἰς τὸν παρόντα Ὄργανικὸν Νόμον, ἰσχύουσιν ἐν τῇ Ἀνατολικῇ Ρωμυλίᾳ.

Ἄρθρ. 20. — Λί συνθήκαι, συμβάσεις καὶ οἱ διεθνεῖς συμβιβασμοὶ οἱ συνολογηθέντες ἢ συνομολογηθησόμενοι μετὰ τῆς Πύλης καὶ τῶν Ξένων Δυνάμεων ἐφαρμοζόνται ἐν τῇ Ἀνατολικῇ Ρωμυλίᾳ, ὡς ἐν ἀπόσει τῆ Ὀθωμανικῇ Ἀυτοκρατορίᾳ.

Ἄρθρ. 22. — Θρησκευτικαὶ Κοινότητες ἀνεγνωρισμέναι εἰσὶν ἡ Ἑλληνική, Βουλγαρικὴ καὶ Τουρκικὴ κατὰ τὰς τρεῖς προτενουσὰς γλώσσας τοῦ τόπου.

Ἄρθρ. 36. — Ἄλλασαι αἱ ἰδιοκτησίαι εἶναι ἀπαραβίαστοι. Οὐδεὶς στερεῖται τῆς ἰδιοκτησίας αὐτοῦ εἰμὴ διὰ λόγον δημοσίας ὠφελείας προσηκόντως βεβαιωμένης, καθ' ἣς περιπτώσεις καὶ διατυπώσεις ὁρίζει ὁ νόμος καὶ ἐπὶ προηγουμένη δικαίᾳ ἀποζημιώσει.

Ἄρθρ. 335. — Λί θρησκευτικαὶ Κοινότητες, αἱ κεκτημέναι νόμιμον ἔπαρξιν ἐν τῇ Ἀνατολικῇ Ρωμυλίᾳ διατηροῦσι τὰ δικαιώματα, τὰς ἀσidoσίας, τὰ πρόνοια καὶ τὰς ἐξαιρέσεις, ὧν ἀπῆλανον πρὸ τοῦ πολέμου.

Ἄρθρ. 339. — Λί διατάξεις τοῦ ἄρθρου 62 τῆς Βερολιναίου Συνθήκης αἱ ἀφορῶσαι τὴν προστασίαν τῶν ἐν τῷ προηγουμένῳ ἄρθρῳ μνημονευομένων προσώ-

πον καὶ τῶν θρησκευτικῶν αὐτῶν ἀγαθοεργῶν Καθιδρυμάτων ἐφαρμόζονται ἐν τῇ Ἀνατολικῇ Ρωμανίᾳ.

Ἄρθρ. 341. — Λί θρησκευτικαὶ Κοινότητες, αἱ κεκτημένα νόμιμον ὑπαρξιν ἐν τῇ Ἀνατολικῇ Ρωμανίᾳ διατηροῦσι τὴν τε κινητὴν καὶ ἀκίνητον αὐτῶν περιουσίαν.

Δέν δύνανται ν' ἀπαλλοτριωθῶσι τῶν ἀκινήτων αὐτῶν κτημάτων εἰμὴ διὰ λόγον δημοσίας ὠφελείας προσηκόντος βεβαιωμένον ἐν τῇ περιπτώσει καὶ κατὰ τὸν τρόπον, ᾧπερ ὁρίζει ὁ νόμος μετὰ προηγουμένην δικαίαν ἀποζημίωσιν.

Δέν δύνανται αὐταὶ ν' ἀπαλλοτριωθῶσι τῶν κινητῶν αὐτῶν κτημάτων εἰμὴ πρὸς ἱκανοποίησιν ἀνωτέρου τινὸς συμφέροντος δημοσίας ὑγεινῆς.

Ἄρθρ. 342. — Λί θρησκευτικαὶ κοινότητες ἐξακολουθοῦσι νὰ εἰσπράττωσι τῇ βοηθείᾳ καὶ ὑπὸ τὴν προστασίαν τῶν Δημοσίων Ἀρχῶν τὰς ἐξ ἔθους καθιερωμένας αὐταῖς εἰσφοράς.

ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΗΣΙΣ

ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΤΟΠΩΝ

ΔΙΑ ΤΑ ΕΝ ΡΟΥΜΑΝΙΑΙ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙΑ ΚΑΙ ΚΤΗΜΑΤΑ ΑΥΤΩΝ

ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΡΟΥΜΑΝΙΚΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ

*Πρὸς τὴν Ὑψηλὴν ἐν Παρισίοις Συνδιάσκεψιν τῶν
Συνεννοητικῶν Κρατῶν τῆς εἰρήνης
κτλ. κτλ. κτλ.*

Εἰς Παρισίους

Ἡ ἱερὰ τετρακτὺς τῶν ἐν Ἀνατολῇ Ὁρθοδόξων Πατριαρχείων
Κωνσταντινουπόλεως, Ἀλεξανδρείας, Ἀντιοχείας καὶ Ἱεροσολύμων,
ἡ ἱερὰ Ἀρχιεπισκοπὴ τοῦ ὄρους Σιναίου, αἱ ἱερὰ Μοναὶ τοῦ Ἁθῶ,
ἡ Μεγάλῃ τοῦ Γένους Σχολὴ καὶ τὰ Ρουμελιωτικὰ Μοναστήρια
σημειούμενα κατωτέρω ἐν συνόλῳ ὑπὸ τὸν συνοπτικὸν τίτλον

Οἱ Ἅγιοι Τόποι, Τὰ προσκυνημένα Μοναστήρια,

λαμβάνουσι τὴν τιμὴν νὰ ὑποβάλωσιν εἰς τὴν ὑψηλὴν ταύτην
Συνδιάσκεψιν τὴν κάτωθι ἔκθεσιν αὐτῶν ἐν εἴδει διαμαρτυρίας κατὰ
τῆς Ρουμανικῆς Κυβερνήσεως περὶ τῶν ἀπὸ τοῦ 1858 παραβια-
σθέντων καὶ ἀπὸ τοῦ 1863 δημευθέντων Μοναστηρίων καὶ μονα-
στηριακῶν κτημάτων αὐτῶν ἐπὶ μεγίστη ζημίᾳ τῶν συμφερόντων
αὐτῶν παρὰ πάντα θεῖον καὶ ἀνθρώπινον νόμον.

Ἀπὸ τοῦ 1858, ὅτε ἀνεφάνη καθαρὰ τέλος ἡ μεταξὺ τῶν
Ἁγίων Τόπων καὶ τῆς Ρουμανικῆς Κυβερνήσεως ὑπάρχουσα δια-
φορὰ περὶ τῶν δικαίων αὐτῶν ἐπὶ τῶν ἐν Ρουμανίᾳ προσκυνημένων
Μοναστηρίων καὶ τῶν κτημάτων αὐτῶν, τὸ περὶ τῶν δικαίων τῶν
Ἁγίων Τόπων ἐπὶ τῶν ἐν Ρουμανίᾳ Μοναστηρίων αὐτῶν ζήτημα
κατέστη διεθνὲς καὶ ἔκτοτε ἀπασχόλησε

α) Κατά τὸ 1858 τὴν τότε ἐν Παρισίοις συνελθοῦσαν Συνδιάσκεψιν τῶν Μεγάλων Δυνάμεων διὰ τὴν ἀναδιοργάνωσιν τῶν Παραδουναβείων Ἡγεμονειῶν. Ἰδὲ πρωτόκολλα συνεδριῶν τῶν 30 Ἰουλίου 1858 καὶ 6 Σεπτεμβρίου 1859.

β) Κατά τὸ 1863 μετὰ τὴν παρὰ τῆς Ρουμανικῆς Κυβερνήσεως δήμευσιν τῶν περὶ ὧν ὁ λόγος Μοναστηρίων καὶ κτημάτων τῶν Ἁγίων Τόπων τὰ ὑπουργεῖα τῶν Ἐξωτερικῶν τῆς Ἀγγλίας, Ρωσίας καὶ Τουρκίας ἰδὲ τηλεγραφήματα αὐτῶν τῶν 10 Αὐγούστου 1863 καὶ 19 Σεπτεμβρίου (1 Ὀκτωβρίου) 1863.

γ) Κατά τὸ 1864 τὴν ἐν Κων/πόλει τότε συνελθοῦσαν Συνδιάσκεψιν τῶν Μεγάλων Δυνάμεων ἰδὲ πρωτόκολλα συνεδριῶν τῶν 9, 14 καὶ 28 Μαΐου 1864.

δ) Τὴν κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος 1864 διορισθεῖσαν ὑπὸ τῆς Συνδιασκέψεως ταύτης Διεθνῆ Ἐπιτροπὴν ἰδὲ πρωτόκολλον αὐτῆς ΧΙ περὶ διακοπῆς τῶν συνεδριῶν αὐτῆς μετὰ ΧΧΧΙV συνεδρίας λόγῳ τῆς ἀνατροπῆς τοῦ ἡγεμόνος Κοίτζα.

ε) Κατά τὸ 1878 τὸ ἐν Βερολίνῳ συνελθὸν Συνέδριον τῶν Μεγάλων Δυνάμεων πρὸς ἀναθεώρησιν τῆς συνθήκης τοῦ Ἁγίου Στεφάνου ἰδὲ ΧV πρωτόκολλον συνεδριῶν αὐτοῦ.

ς) Κατά τὸ 1879 ἐπιστολὴν τοῦ ἡγεμόνος Καρόλου εἰς ἀπάντησιν ἐπιστολῆς τῶν τεσσάρων Ὀρθοδόξων Πατριαρχῶν.

ζ) Κατά τὸ 1880 διαβήματα τῶν Πατριαρχῶν πρὸς λύσιν τοῦ ζητήματός παρὰ τοῖς Πρεσβευταῖς τῶν Μεγάλων Δυνάμεων.

η) Κατά τὸ 1881 μέχρι τοῦ 1892 τὸ ὑπουργεῖον τῶν ἐξωτερικῶν τῆς Τουρκίας περὶ λύσεως τοῦ ζητήματος συμβιβαστικῶς ἢ διὰ τῆς ὑπὸ τῆς Συνδιασκέψεως τοῦ 1858 καὶ τοῦ Συνεδρίου τοῦ Βερολίνου διαταχθείσης διαιτησίας συνεπεῖα τῆς κακῆς θελήσεως καὶ τῆς δολιότητος τῆς Ρουμανικῆς Κυβερνήσεως πᾶσα ἀπόπειρα συμβιβασμοῦ ἐματαιώθη, οὐδέποτε δὲ κατηρτίσθη διαιτησία καὶ

θ) Κατὰ τὰ ἔτη 1893, 1900, 1908 καὶ 1913 ἤτοι ἐν ἔτος πρὸ τοῦ πολέμου διαβήματα τῶν Πατριαρχείων καὶ τῶν Ἁγίων Τόπων ὅπως λάβωσι τὰ δίκαια αὐτῶν, ἀλλ' εἰς μάτην ἀπέναντι τῆς κακῆς θελήσεως τῆς Ρουμανικῆς Κυβερνήσεως.

Οἱ περὶ τοῦ ζητήματος τούτου φάκελλοι καὶ τὰ γενόμενα ὑπομνήματα καὶ ἐκθέσεις ἀποτελοῦσι πολλοὺς τόμους, ἀναφερόμεθα

εις αὐτοὺς καὶ σημειοῦμεν μόνον χάριν τῆς ὑψηλῆς ταύτης Συνδιασκέψεως καὶ πρὸς πληροφόριαν αὐτῆς τὰ ἐπόμενα βιβλία, ὑπομνήματα καὶ ἐκθέσεις.

1° Τρεῖς τόμους χειρογράφους πλήρεις ἐγγράφων σχετικῶν πρὸς τὰ δίκαια τῶν ἐν Βλαχία καὶ Μολδαβία Μοναστηρίων τῶν Ἁγίων τόπων ὑπ' ἀριθ 96, 97 καὶ 98.

1° Eclaircissements sur la question des Monastères grecs. Octobre 1858 in 4°.

3° Ἀπάντησις τῶν ἀνατολικῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν τῶν Ἁγίων Τόπων κτλ. ἐν Κων/πόλει 1863 in 4°.

4° La vérité sur la question des Couvents dédiés etc. Paris Imp. Bonaventure 1863 in 8°.

5° Mémoire avec pièces justificatives etc, Cons/ple 1865 in 4°.

6° Supplément au Mémoire etc. Cons/ple, Imp. « Byzantis » in 4°.

7° Réponse aux Mémoires etc, par l'archimandrite Germanos Octobre 1865 Cons/ple, imp. Centrale.

8° Τὰ κατὰ τὸ δάνειον τοῦ ἡγεμόνος Κούζα κτλ. ἐν Σεπτεμβρίῳ 1868 in 4°.

9° Διαμαρτύρησις τῶν Ἁγίων Τόπων κτλ. ἐν Σεπτεμβρίῳ 1868 in 4°.

10° Pièces et autres actes officiels etc. Cons/ple, imp. Decastro, 1879 in 4°.

11° Collection des documents diplomatiques etc. Cons/ple, imp, Palamary in 4°.

12° Collection des documents diplomatiques etc. Cons/ple, imp. Palamary in 4°.

13° Ἱστορικὴ ἐκθεσις τοῦ Μοναστηριακοῦ ζητήματος κτλ. ἐν Κων/πόλει Πατρ. Τυπ. 880 in 4°.

14° Τὰ δίκαια τῶν ἐν Ρουμανία Μοναστηρίων κτλ. ὑπὸ Μιλτ. Καραβοκυροῦ, ἐν Κ/πόλει, Τύποις Ἀριστοβούλου in 4°.

Ἐκτὸς τοῦ ὅτι τὸ ζήτημα τοῦτο καὶ ἡ λύσις αὐτοῦ ἀπασχόλησεν ἐπὶ ματαίῳ τὰς Μεγάλας Δυνάμεις καὶ τοὺς Ἁγίους Τόπους, ἡ ἀποτυχία πάσης λύσεως αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ 1858 μέχρι τοῦ 1919 καὶ μέχρι τῆς σήμερον ἦτοι ἐπὶ ἔτη 61 ἐζημίωσε τὰ μέγιστα καὶ κατέστρεψε τοὺς Ἁγίους Τόπους στερουμένους ἐπὶ τόσα ἔτη τῶν Μοναστηρίων καὶ Μοναστηριακῶν κτημάτων αὐτῶν, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ τῶν σπουδαιωτάτων προσόδων αὐτῶν καὶ τῶν τόκων ἐπὶ 60

ἔτη καὶ ἀναλόγως κατ' ἔτος καὶ ἡ ζημία αὕτη δὲν εἶναι κατωτέρα τῶν φρ, 100,000,000, ἐκτὸς τῆς ἀξίας τῶν ἀκινήτων κτημάτων αὐτῶν, κατὰ προσέγγισιν.

Τῶν ζημιῶν τούτων εἰς καιφάλαια κτηματικά καὶ εἰσοδήματα ἐτήσια καὶ τόκους αὐτῶν θὰ παρουσιάσωμεν, ἐν δέοντι ἐνώπιον τῆς ἐπὶ τούτῳ ὀρισθησομένης εἰδικῆς Ἐπιτροπῆς, καταλόγους καὶ πίνακας λεπτομερεῖς. τούτου ἔνεκα ἀναφερόμεθα εἰς αὐτοὺς διαμαρτυρούμενοι πάσῃ δυνάμει καὶ παντὶ τρόπῳ κατὰ τῆς Ρουμανικῆς Κυβερνήσεως ὡς μόνης ὑπευθύνου νὰ ἀποζημιώσῃ τοὺς Ἁγίους Τόπους μὲ τὴν σχετικὴν ἀνωτέραν ὡς ἐκ τῶν περιστάσεων ἀξίαν τῶν Μοναστηρίων καὶ τῶν κτημάτων αὐτῶν μετὰ τῶν σχετικῶν ἀνωτέρων εἰσοδημάτων καὶ τῶν τόκων αὐτῶν μέχρι τῆς τελείας πληρωμῆς τῆς ὀλικοῦ ποσοῦ τῶν ζημιῶν ἡμῶν.

Δι' ὅλους τοὺς λόγους τούτους καὶ ὅσους ἄλλους θὰ προσθέσωμεν ἐν δέοντι

παρακαλοῦμεν τὴν ὑψηλὴν ταύτην Συνδιάσκεψιν, ἵνα εὐδοκήσῃ νὰ παραπέμψῃ τὴν παρούσαν διαμαρτύρησιν κατὰ τῆς Ρουμανικῆς Κυβερνήσεως ἀρμοδίως ἐπὶ τῷ σκοπῷ νὰ κατορθωθῇ, ὅσον τὸ δυνατόν τάχιστα, ἡ εἰς ἡμᾶς ἀπόδοσις τῶν δικαίων ἡμῶν.

Πεποιθότες εἰς τὰ φιλοδίκαια αἰσθήματα τῆς ὑψηλῆς ταύτης Συνδιασκέψεως διατελοῦμεν

Ἐν Κωνσταντινουπόλει,

τῆ 24 Μαΐου 1919.

ΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΤΟΠΩΝ

ΥΠΟΜΝΗΜΑ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΤΟΠΩΝ

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΔΙΚΑΙΩΝ ΑΥΤΩΝ

ΕΠΙ ΤΩΝ ΕΝ

ΒΕΣΣΑΡΑΒΙΑΙ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙΩΝ ΜΕΤΑ ΤΩΝ ΚΤΗΜΑΤΩΝ ΑΥΤΩΝ

*Πρὸς τὴν Ὑψηλὴν ἐν Παρισίοις Συνδιάσκεψιν τῶν
Συνενηοτικῶν Δυνάμεων περὶ εἰρήνης
κτλ. κτλ. κτλ.*

Εἰς Παρισίους.

Ἡ ἱερὰ τετρακτὺς τῶν ἐν Ἀνατολῇ Ὁρθοδόξων Πατριαρχείων Κωνσταντινουπόλεως, Ἀλεξανδρείας, Ἀντιοχείας καὶ Ἱεροσολύμων, ἡ ἱερὰ Ἀρχιεπισκοπὴ τοῦ ὄρους Σινῆ, αἱ ἱερὰ Μοναὶ τοῦ Ἄθω, ἡ Μεγάλῃ τοῦ Γένους Πατριαρχικὴ Σχολὴ ὡς δικαιούχος τῆς ἐν Χάλκῃ ἱερᾶς Μονῆς Παναγίας τῆς Καμαριωτίσσης καὶ τὰ Ρουμελιωτικὰ Μοναστήρια σημειούμενα κατωτέρω ἐν συνόλῳ ὑπὸ τὸν περιληπτικὸν καὶ καθιερωμένον τίτλον «Οἱ Ἅγιοι Τόποι, τὰ ἀφιερωμένα (προσκυνημένα) Μοναστήρια» ἑλληνιστί, γαλλιστί δὲ «Les saints Lieux, les Couvents Dédiés» λαμβάνουσι τὴν τιμὴν, προκειμένου περὶ τῶν αἰωνοβίων δικαίων αὐτῶν ἐπὶ τῶν ἐν Βεσσαραβία κειμένων κτημάτων αὐτῶν, νὰ ὑποβάλωσι τῇ ὑψηλῇ ταύτῃ Συνδιασκέψει τὸ περὶ ἐκείνων συνοπτικὸν ὑπόμνημα αὐτῶν ὡς ἑξῆς·

Ἀπὸ τοῦ 1446 μέχρι τοῦ 1803 εὐσεβεῖς Χριστιανοὶ ἡγεμόνες καὶ ἰδιῶται ἐν Βεσσαραβία ὑπαγομένη μέχρι τοῦ 1812 εἰς τὴν ἡγεμονίαν τῆς Μολδαβίας ἀφορῶντες εἰς τὴν ἕνεκα τῶν διαφορῶν τοπικῶν καὶ καιρικῶν περιστάσεων δεινοτάτην οἰκονομικὴν κατάστασιν τῶν προμνησθέντων καὶ περιληπτικῶς λεγομένων Ἁγίων Τόπων ἀπεφάσισαν καὶ ἀφίερωσαν εἰς ἕκαστον αὐτῶν διάφορα κτήματα καὶ γαίας ὑπὸ τὸν ρητὸν

δρον, ἵνα τὰ καθαρὰ εἰσοδήματα αὐτῶν, διοικουμένων καὶ διαχειριζομένων ὑπὸ ἀντιπροσώπων ἐκάστον τῶν Ἁγίων Τόπων, εἰς ὃν ἀφιερῶθη, στελλομένων εἰς Βεσσαραβίαν παρ' αὐτῶν, μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν τῶν ἐξόδων, ἀποστέλλονται, ὡς καὶ ἐγένετο, εἰς τὸ ὑπὲρ ὧν ἀφιερῶθη ἱερὸν καθίδρυμα ἐκ τῶν προμηθηθέντων, πρὸς συντήρησιν αὐτῶν ἢ ἀνακούφισιν κατὰ τὸ δυνατόν.

Ἐπισυνάφομεν ἐν δέοντι ἓνα μὲν πίνακα ὑπὸ τὸ στοιχεῖον Α δηλοῦντα

I. Τὰ ὀνόματα α) τῶν ἀφιερωμένων κτημάτων

β) τοῦ ἱεροῦ καθιδρύματος εἰς ὃ ἐγένετο ἡ ἀφιέρωσις
καὶ γ) τῶν ἀφιερωτῶν μετὰ τοῦ ἔτους τῆς ἀφιερώσεως καὶ

II. Τὴν ἔκτασιν τὴν σημερινὴν παραγωγικὴν (ὠφέλιμον), ἕτερον δὲ πίνακα ὑπὸ τὸ στοιχεῖον Β, ἐν ᾧ καταχωροῦνται ἀντίγραφα τῶν ἀφιερωτηρίων χρυσοβούλλων καὶ ἐγγράφων.

Κατὰ τὸ 1812 ὁμοῦς μολονότι ἡ Βεσσαραβία περιήλθεν εἰς τὴν Ρωσίαν διὰ τῆς συνθήκης τοῦ Βουκουρεστίου, οἱ Ἁγιοὶ Τόποι ἐξηκολούθουν, ὡς καὶ πρότερον, τὴν διοίκησιν καὶ διαχείρισιν τῶν περὶ ὧν ὁ λόγος κτημάτων καὶ γαιῶν αὐτῶν κατ' εὐθείαν διὰ τῶν ἐκείστοτε ἀποστέλλομένων ἀντιπροσώπων αὐτῶν ἡγουμένων καὶ ἐλάμβανον τακτικώτατα καὶ τὸ καθαρὸν εἰσόδημα τῶν κτημάτων καὶ γαιῶν αὐτῶν.

Κατὰ τὸ 1817 ἦτοι μετὰ πέντε ἔτη ἀπὸ τῆς προσαρτήσεως τῆς Βεσσαραβίας εἰς τὴν Ρωσίαν ἐξεδόθη Ἀυτοκρατορικὸν Οὐκάζιον ἀναγνωρίζον τοὺς Ἁγίους Τόπους ὡς νομικὰ πρόσωπα καὶ οὕτω ἐπεκυρώθησαν αἱ ἐπὶ τῶν περὶ ὧν ὁ λόγος κτημάτων καὶ γαιῶν ἰδιοκτησίαι αὐτῶν, ἐνέμοντο δὲ καὶ διεχειρίζοντο οἱ Ἁγιοὶ Τόποι ταύτας ἀνενοχλήτως ἡσυχῶς καὶ ἀποκλειστικῶς ὡς ἀπόλυτοι κύριοι συμφώνως πρὸς τοὺς ἀπαρεγκλίτως τηρουμένους ὅρους τῶν ἀφιερωτηρίων χρυσοβούλλων καὶ ἐγγράφων μέχρι τοῦ 1873, ὅτε ἡ Ρωσικὴ Κυβέρνησις ἐπηρεαζομένη ὑπὸ τῆς γνωστῆς Παλαιστινιακῆς Πανσλαβιστικῆς Ἑταιρίας καὶ θέλουσα νὰ πιέσῃ οικονομικῶς τοὺς Ἁγίους Τόπους καὶ νὰ ὑποτάξῃ καὶ τὸ Οἰκουμενικὸν αὐτὸ Πατριαρχεῖον εἰς τὰς ἀξιώσεις τῶν Πανσλαβιστῶν διέταξε τὰ ἑξῆς: Ἡ διοίκησις καὶ διαχείρισις τῶν ἐν Βεσσαραβίᾳ κειμένων κτημάτων καὶ γαιῶν τῶν Ἁγίων Τόπων θέλει ἀφιερῶθαι ἀπὸ τῶν χειρῶν τῶν νομίμων ἀντιπροσώπων τῶν ἀληθῶν ἰδιοκτητῶν αὐτῶν Ἁγίων Τόπων καὶ θέλει ἀνατεθῆ εἰς Κυβερνητικὸς ὑπαλλήλους ἐντεταλμένους τὴν διοίκησιν καὶ διαχείρισιν τῶν εἰσοδημάτων αὐτῶν κατὰ τὸν ἐπόμενον τρόπον.

Ἡ Κυβέρνησις θὰ κρατῇ τὰ $\frac{3}{5}$ τῶν εἰσοδημάτων αὐτῶν καὶ θὰ διαθέτῃ τὸ μὲν $\frac{1}{5}$ δι' ἔξοδα διαχειρίσεως, τὰ δὲ λοιπὰ $\frac{2}{5}$ θέλει δαπανᾶ,

ὡς ἂν κρίνη ἐπωφελέστερον, μόνον δὲ τὰ περισσεύοντα $\frac{2}{5}$ πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ ἀριθμοῦ τῶν $\frac{5}{5}$ ἦτοι τοῦ ὀλικοῦ εἰσοδήματος θὰ διανεμῆται εἰς ἕκαστον τῶν, ὑπὲρ οὗ ἀφιερῶθη ἕκαστον κτῆμα, Ἀγίων Τόπων.

Ἡ διαταγὴ ὁμῶς αὕτη καὶ πρᾶξις τῆς Κυβερνήσεως οὕσα εἶδος δημεύσεως ἰδιωτικῆς περιουσίας καὶ δὴ ἱερῶν Καθιδρυμάτων δὲν εἶναι βεβαίως δικαία, οὐδὲ νόμιμος, ἀλλ' οὐδὲ ἀνεμένετο αὕτη ἰδίως παρὰ τῆς Ρωσικῆς Κυβερνήσεως, ἣτις τόσῳ δριμέως καὶ αὐστηρῶς, ἀλλὰ καὶ συμφώνως τῷ δικαίῳ, τοῖς νόμοις καὶ τῇ ἠθικῇ ἐπέκρινε καὶ κατέκρινε τὴν Ρουμανικὴν Κυβέρνησιν, ὅτε κατὰ τὸ ἔτος 1863 ἐδήμειυσε τὰ ἐν Ρουμανίᾳ κτῆματα τῶν αὐτῶν προμνησθέντων Ἀγίων Τόπων, ἀποκαλέσασα ληστρικὴν τὴν τοιαύτην πρᾶξιν τῆς Ρουμανικῆς Κυβερνήσεως καὶ θεωροῦσα τὴν Ἀνατολικὴν Ἐκκλησίαν θῦμα ἀκατονομάστου ληστείας ἐν τηλεγραφίᾳ αὐτῆς ἀπὸ 19 Σεπτεμβρίου (1 Ὀκτωβρίου) 1863 πρὸς τὸν ἐν Κων/πόλει Πρέσβυν αὐτῆς.

Ἡ τοιαύτη ὁμῶς ἀκατονομάστος πρᾶξις τῆς Ρωσικῆς Κυβερνήσεως ἐξακολοιθεῖ ἐφαρμοζομένη καὶ σήμερον ἔτι, ὅτε ἡ Βεσσαραβία εἶναι ὑπὸ τὴν κατοχὴν τῆς Ρουμανίας.

Τὴν τοιαύτην πρᾶξιν οἱ Ἅγιοι Τόποι καταγγέλλουσιν εἰς τὴν Ὑψηλὴν ταύτην Συνδιάσκεψιν καὶ αἰτοῦνται λεποιθότες εἰς τὰ δίκαια αὐτῶν τὴν ἀκύρωσιν τῆς προμνησθείσης παλαιόμου διαταγῆς καὶ τὴν ἐπάνοδον εἰς τὸ πρὸ τοῦ 1873 νόμιμον καθεστῶς ὑπὲρ ἑαυτῶν καὶ τῆς παραδόσεως τῆς διοικήσεως καὶ διαχειρίσεως τῶν ἀφιερωμένων κτημάτων καὶ γαιῶν εἰς τοὺς Ἅγιους Τόπους μεθ' ὅλων τῶν παρακρατηθέντων εἰσοδημάτων ἀπὸ τοῦ 1873 μέχρι τῆς παραδόσεως τῶν κτημάτων καὶ γαιῶν καὶ τῆς τελείας πληρωμῆς ἀπάντων τῶν εἰσοδημάτων.

Ἡ αἴτησις αὕτη τῶν Ἀγίων Τόπων εἶναι νομιμωτάτη καὶ τὰ δίκαια αὐτῶν ἐπὶ τῶν μνησθέντων κτημάτων καὶ γαιῶν αὐτῶν ἐν Βεσσαραβίᾳ εἶναι ἀναμφισβήτητα καὶ ἐδράζονται

1ον Ἐπὶ τῶν ἀφιερωτηρίων χρυσοβούλλων καὶ ἐγγράφων αὐτῶν χρονολογούμενων ἀπὸ τοῦ 1446. Οἱ τίτλοι οὗτοι οὐδέποτε ἠμφισβητήθησαν ἕκτοτε μέχρι τῆς σήμερον ἦτοι ἐπὶ 473 ἔτη ἦτοι ἐπὶ πέντε αἰῶνας.

2ον Ἐπὶ τοῦ Αὐτοκρατορικοῦ Οὐζαζίου τοῦ 1817, δι' οὗ οἱ Ἅγιοι Τόποι ἀνεγνωρίσθησαν ὡς νομικά πρόσωπα καὶ ἰδιοκτητῆται τῶν προμνησθέντων κτημάτων καὶ γαιῶν αὐτῶν καὶ

3ον Ἐπὶ τῆς ἡσυχου, ἀνενοχλήτου καὶ ἀποκλειστικῆς νομῆς, κυριότητος, κατοχῆς, διοικήσεως καὶ διαχειρίσεως τῶν κτημάτων αὐτῶν καὶ γαιῶν ἐπὶ πέντε αἰῶνας.

Δι' ὄλους τούτους τοὺς λόγους καὶ ἀναφερόμενοι εἰς ὅσους ἄλλους θέλουσι προσθέσει καὶ εἰς τὴν γενομένην περὶ τῶν κτημάτων αὐτῶν καὶ γαιῶν δημοσίευσιν ὑπὸ τὸν τίτλον ἙΑπάντησις εἰς τὸ δημοσιευθὲν ἄρθρον περὶ τῶν ἐν Βεσσαραβία κτημάτων τῶν Ἁγίων Τόπων :

οἱ Ἁγιοὶ Τόποι παρακαλοῦσι τὴν ὑψηλὴν ταύτην Συνδιάσκεψιν ἵνα εὐδοκήσῃ νὰ διατάξῃ ἀρμοδίως τὸν κάτοχον ἢ τοὺς κατόχους τῶν διεκδικουμένων κτημάτων καὶ γαιῶν ἐν Βεσσαραβία νὰ παραδώσωσιν ταῦτα πάντα αὐτούσια εἰς τοὺς μόνους ἀληθεῖς ἰδιοκτῆτας αὐτῶν ἤτοι τοὺς Ἁγίους Τόπους καὶ δώσωσι καὶ λογ/σμοὺς λεπτομερεῖς τῆς διαχειρίσεως αὐτῶν ἐν τάξει ἀπὸ τοῦ 1873 μέχρι τῆς ἡμέρας τῆς παραδόσεως τῶν κτημάτων αὐτῶν καὶ τῆς ἐξοφλήσεως τῶν λογ/σμῶν αὐτῶν παρὰ τῶν τέως κατόχων καὶ διαχειριστῶν τῶν κτημάτων ἐντόκως ἀπὸ τῶν γενομένων αἰτήσεων πρὸς τὴν Ρωσικὴν Κυβέρνησιν πρὸς ἀκύρωσιν τῆς περὶ κατοχῆς καὶ διαχειρίσεως τῶν κτημάτων αὐτῶν Κυβερνητικῆς διαταγῆς καὶ ἐπάνοδον εἰς τὸ πρὸ τοῦ 1873 νομίμον καθεστῶς.

Οἱ Ἁγιοὶ Τόποι πεποιθότες ὅσον εἰς τὰ προσηθέντα ἀναμφισβήτητα προαιώνια αὐτῶν δίκαια ἐπὶ τῶν ἐν Βεσσαραβία κειμένων κτημάτων καὶ γαιῶν αὐτῶν, ὅσον καὶ εἰς τὴν δικαιοσύνην τῆς ὑψηλῆς ταύτης Συνδιασκέψεως, ἔχουσι τὴν τιμὴν νὰ ἦναι

*Ἐν Κωνσταντινουπόλει,
τῇ 23ῃ Μαρτίου 1919.*

Οἱ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΤΟΠΩΝ

 SISMANOGLIO
MECARDO

 SISMANOGLIO
MEGARÒ

SISMANOGLIO
MEGARDO